

M. S

595

4° 0

ഇരിയം.

166

കെ. വി.

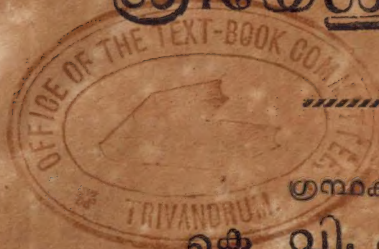

59.5

ശ്രീയേശുചരിതം.

ഗുണമകത്താ.

കെ. വി. ചാക്കോ.

ചെങ്ങന്നൂർ, തിരുവിതാംകൂർ.

Corrected and reprinted
second edition 1000 copies.

Approved by the Cochin and Travancore
Text book committees as non-detailed text
for Form IV.

Publishers, The Central Travancore
Rural Banking Union Ltd.
Chengannur, Travancore.

എം—റ—എൻ.

വില ൮ ചക്രം.

Printed at
The Bhaje-Bharatham Press,
Chengannur, Travancore.

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON

FROM THE FIRST SETTLEMENT TO THE PRESENT TIME

BY SAMUEL JOHNSON
SECOND EDITION 1805

Approved by the Council and University
of the City of Boston, and the
Faculty of the University of Cambridge
in 1797.

Printed by
G. B. LITTLE, at the
Press of the City of Boston.

Price 10s.

Printed at
The Press of the City of Boston
G. B. LITTLE, Printer.

മുഖവുര.

ഹൈന്ദവ പുരാണപുരുഷന്മാരുടെ ചരിത്രംപോലെ ക്രിസ്തുമതസ്ഥാപകനായ യേശുഭഗവാന്റെ ഒരു ലഘുചരിത്രം ലളിതമായ ഭാഷയിൽ എഴുതണമെന്നു എനിക്കുണ്ടായ അതിയായ ആകാംക്ഷയാണു് ഇങ്ങനെ ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു് എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എത്രമാത്രം ഫലപ്രദമായിട്ടുണ്ടെന്നു തീരുമാനിക്കേണ്ടതു വായനക്കാരാണു്.

ക്രിസ്തുദേവന്റെ മഹത്വചരിത്രം അനേകവർഷങ്ങളായി ഭൂലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും നാനാഭാഷകളിലും കീർത്തിക്കപ്പെട്ടു് പോരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ ആ പുണ്യാത്മാവിനു് യഥായോഗ്യമായ മഹനീയസ്ഥാനം ലഭ്യമായിട്ടില്ല. ക്രിസ്തുദേവന്റെ തപസ്സും, ലഘുജീവിതവും, ബ്രഹ്മചര്യവും, അദ്വൈതപരമായ സാരോപദേശവും, ഭൗമികാധാരബരപ്രിയന്മാരായ പാശ്ചാത്യരേക്കാൾ മുമ്പു് ഉണ്ടായ ഭാരതീയരെയാണു് കൂടുതൽ ആകർഷിക്കേണ്ടതു്. ഭാരതീയ മഹഷികളുടെ ചിന്താസന്താനമായ “വേദാന്തം” എന്ന ഉരകല്പിതമേൽ ഉരച്ചു നോക്കുന്നപക്ഷം ദർശാഹ്യമെന്നോ, അത്ഥരഹിതമെന്നോ പറഞ്ഞു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്ന ബഹുശതം തത്ത്വോപദേശങ്ങളുടെ മാറ്റവും മഹിമയും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. കേരളീയർക്കു് അതിന്നു ഒരു

അവസരം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക എന്നുള്ളതാണ് ഈ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിന്റെ വേറൊരുദ്ദേശ്യം.

ക്രിസ്തുഭഗവാനെപ്പറ്റി വലിയ ജ്ഞാനമില്ലാത്തവരെ ഉദ്ദേശിച്ചു എഴുതിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് സംഭവബഹുലമായ ആ ജീവചരിത്രത്തിലെ ചില പ്രധാനഭാഗങ്ങൾ പോലും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിസ്തരിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഭഗവാന്റെ പർവ്വതപ്രസംഗം, തത്പരജ്ഞാനപരമായ പ്രഭാഷണങ്ങൾ, ഇവ അതിഗഹനങ്ങളാകയാൽ സാധാരണക്കാരുടെ ചിന്തയ്ക്കു ഉപരിസ്ഥിതിമാണെന്നു കരുതി ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഗ്രന്ഥകർത്താ നകാംക്ഷയല്ല പ്രത്യുത സൽകഥാകഥനത്തിലുള്ള സന്തോഷം ഒന്നുമാത്രമാണ് എന്നെ ഈ പുസ്തകനിർമ്മാണത്തിന് പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. എനിക്കനുഭവമായ ആ സന്തോഷം മറ്റുള്ളവർക്കു അനുഭവപ്പെടുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി.

ഗ്രന്ഥകർത്താ.

അവതാരിക.

കഴിഞ്ഞ ൨൫ വർഷങ്ങളായി ക്രിസ്തുദേവനെക്കുറിച്ച് എഴുതിയിരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾക്കു കണക്കില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. ഇവയിൽ അധികപങ്കും, പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്.

മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ പുറപ്പാടോടുകൂടി ക്രിസ്തുദേവന്റെ ഉപദേശത്തിൽ ഇൻഡ്യാക്കാർ കൂടുതൽ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സത്യം ഒരാളിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ മാത്രമുള്ളതല്ല. തമ്മിൽ തമ്മിൽ അഭിപ്രായം പകരാതെ ഇരുന്നാലും മഹത്തായ ഒരു വലിയ ആശയം തന്നെയും പലരിലും ഉദിച്ചു എന്നു വരാം. ഇത് വാസ്തവമെങ്കിലും, ക്രിസ്തുദേവന്റെ ആശയത്തോടു മഹാത്മാഗാന്ധി പല സ്ഥാനങ്ങളിലും യോജിക്കുന്നു എന്നു നമുക്കറിയാം. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ ക്രിസ്തുദേവന്റെ ചരിത്രവും ആശയങ്ങളും നാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.

രാഷ്ട്രത്തെ വിട്ട് നാം ആലോചിക്കുന്നപക്ഷവും ലോകത്തെ നന്മയിലേക്കു നടത്തുന്നതിന്നു സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ദേഹമാണ് ക്രിസ്തു എന്നു നാം സമ്മതിക്കും. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രം നാമെല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്; തർക്കമില്ല.

രാമായണത്തിലെയും മഹാഭാരതത്തിലെയും ധാ

രാളം കഥകൾ ഗദ്യമായും പദ്യമായും മലയാളം ടെ ക്സ്സ് പുസ്തകങ്ങളായി കുട്ടികൾ വായിക്കുന്നതുകൂടാ തെ പ്രായം ചെന്ന ആളുകൾക്കു വായിക്കാൻകൂടി സൗകര്യമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു ശ്രീയേശു നാഥന്റെ ജീവചരിത്രം വായിക്കുന്നതിനും സൗകര്യമുണ്ടാക്കി കൊടുക്കേണ്ടതാണ്.

ഇതിനു നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു നല്ല പുസ്തക മറെ “ശ്രീയേശുചരിതം”.

വേദപുസ്തകകഥകൾ വായിക്കുന്നതിനു ബാധകമായി നിൽക്കുന്നത് അതിന്റെ ഭാഷയാണെന്നു പറയാറുണ്ട്. അതു തെറ്റായാലും ശരി ആയാലും മി. ചാക്കോയുടെ ഈ കൃതിക്കു ആ ആക്ഷേപം പറയാവുന്നതല്ല. ഭാഷ അവസരോചിതം പോലെ ലളിതവും പ്രൗഢവുമായിരിക്കുന്നു.

ഇതു ക്രിസ്ത്യാനികളെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചു എഴുതിയിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥമല്ല. കഥ നല്ലഭാഷയിലും ഭംഗിയായും എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ ക്രൈസ്തവസഭകളുടെ ഉപദേശങ്ങളൊന്നും ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടില്ല.

ഈ പുസ്തകം അർഹിക്കുന്ന പ്രചാരം ഇതിനുണ്ടാകുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു,

കെ. കെ. കുരുവിള എം. എ. ബി. ഡി.

ശ്രീ*യേശുചരിതം.

അദ്ധ്യായം ൧.

ബാല്യം.

ഭൂഷിക്കുന്നതിനും ശിഷ്യരക്കുന്നതിനും ധർമ്മ സംസ്ഥാപനത്തിനുമായി ലോകാവതാരം ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കളിൽ പലതുകൊണ്ടും ക്രിസ്തുഭഗവാൻ അദിതീയസ്ഥാനമുണ്ട്. യൂറോപ്പ്, അമേരിക്ക, ആസ്ത്രേലിയ ഇദ്ദേഹമനുഭവങ്ങളിൽ നിവസിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ ഒരുപോലെയും, ഏഷ്യ, അഫ്രിക്ക ഈ വൻകരകളിലെ ജനാവലിയിൽ ഒരു വലിയ പങ്കും ക്രിസ്തുമതാവലംബികളും ക്രിസ്തുഭക്തന്മാരുമാണ്. ഭാരതവർഷത്തിൽ ഹിമവത്സേതുപയുഗ്ഗം ശ്രീരാമന്റെ മഹൽചരിതം ഏതുപ്രകാരം ആദരിച്ചുപോരുന്നുവോ അതുപോലെതന്നെ മേൽപറയപ്പെട്ട ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലെല്ലാം ക്രിസ്തുചരിതത്തെ പാവനമായി പരിഗണിച്ചുപോരുന്നു.

മഹാകായന്മാരായ പലസ്തനാർ അധിവസിച്ചിരുന്നതിനാൽ 'പാലസ്തൈൻ' എന്നനാമധേയത്താൽ അറിയപ്പെടുന്നതും ചരിത്രപ്രസിദ്ധവും ജോർഡാൻ

ന്ദിയാൽ സമാശ്ലേഷിതവും സംപുഷ്ടവുമായ ആ രാജ്യത്തു 'ബേത്'ലഹേം' എന്ന നഗരിയിൽ ഏകദേശം ൨൦൦൦ വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു ക്രിസ്തുഭഗവാൻ തിരുവവതാരം ചെയ്തു.

'ബേത്'ലഹേം' ക്രിസ്തുവിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സ്വദേശമായിരുന്നു. അന്ന് പാലസ്തൈൻ സുപ്രസിദ്ധ റോമാചക്രവർത്തിമാരുടെ ഭരണത്തിൻ കീഴിലായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനകാലത്തു് ഒഗസ്റ്റസ് കൈസറെന്ന ചക്രവർത്തിയാണു് റോമാസാമ്രാജ്യം ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം ജനസംഖ്യ എടുക്കുന്നതിന്നു ഒരു ദിനം നിർണ്ണയിക്കുകയും അന്നേദിവസം സാമ്രാജ്യത്തിൻ കീഴിലുള്ള സകല സ്ത്രീപുരുഷന്മാരും അവരുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ സ്വദേശത്തു് എത്തിച്ചേരണമെന്നു റോമാക്കൈസർ ആജ്ഞ നൽകുകയും ചെയ്തു. കൈസറിന്റെ അലംഘനീയമായ ആജ്ഞയെ ആദരിച്ചു് ക്രിസ്തുവിന്റെ അച്ഛനായ ജോസഫ് സ്വവാസസ്ഥലമായ 'നസറേത്തു' പട്ടണം വിട്ടു് സ്വവംശത്തിന്റെ പുരാതന ആസ്ഥാനമായ ബേത്'ലഹേമിൽ എത്തി, അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചു സ്വസഹായർമ്മചാരിണിയും പൂണ്ണഗർഭിണിയുമായ മറിയയും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ജോസഫിനേയും മറിയയേയും പോലെ തന്നെ അവരുടെ വംശത്തിന്റെ പഴയ ആസ്ഥാനത്തിലേക്കു അന്നു വന്നുചേർന്നു പുരുഷാരം അസംഖ്യമായിരുന്നു. തന്മൂലം ക്രിസ്തുവിന്റെ അച്ഛനമ്മമാർക്കു് അന്നത്തെ രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിന്നു സ്ഥലം കിട്ടിയില്ല.

ഇരിക്കുന്നതിനുപോലും മേൽക്കൂരയുള്ള ഒരിടം ലഭിക്കാതിരുന്ന ആ സ്ഥലത്തുവെച്ചു മറിയൽക്കൂപ്പുവെട്ടി പൂർവ്വത്തിനുകാലമായി. അന്വേഷിച്ചതിൽ വേറെ സ്ഥലം ഒന്നുതന്നെ കിട്ടായ്ക്കയാൽ സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പശുത്തൊഴുത്തു മറിയയുടെ സുതികാലയമായി സ്വീകരിക്കേണ്ടി വന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു പരിതസ്ഥിതിയിലാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനം.

സൽഭരണകൊണ്ടും, ദൈവഭക്തികൊണ്ടും, ഭജനവീര്യംകൊണ്ടും, ഐശ്വര്യം സമ്പൽസമൃദ്ധികൊണ്ടും, ജഗൽപ്രസിദ്ധനായ ഡേവിഡ്, സോളമൻ, ഈ മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ വംശത്തിലായിരുന്നു ജോസഫിന്റെ ജനനമെങ്കിലും അദ്ദേഹം നിൽക്കുന്നതിരുന്നു. കൂലിവേലചെയ്തു മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം ഉപജീവനംകഴിച്ചുവന്നത്. തന്മൂലം ക്രിസ്തുവിന് ഉന്നതകുടുംബജാതനാക്കേണ്ടാകാവുന്ന യാതൊരു സാഹചര്യവും ബാല്യത്തിൽ സംപ്രാപ്തമായിരുന്നില്ല. അന്നത്തെ അസ്തികഴിക്കുന്നതിനു ജോസഫ് പണി എടുക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ ആ കൃത്യത്തിൽ സഹായിക്കുകയായിരുന്നു ക്രിസ്തുവിന്റെ ബാല്യദശയിലെ ജോലി. അതുകൊണ്ടു ദേവിപരമനാക്ക് ബാല്യദശയിൽ ലഭിക്കേണ്ട പഠിത്തമോ മറ്റു പരിശീലനമോ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭ്യമായില്ല. കുടുംബഭാരത്താൽ ക്ലേശിക്കുന്ന പിതാവിനോടു സഹതപിച്ചും അദ്ദേഹത്തെ ആവുന്ന വിധത്തിലെല്ലാം സഹായിച്ചും, മാതാവിന്റെ വിഷമമേറിയ കുടുംബഭാരത്തിൽ കഴിയുന്നത്ര സഹകരിച്ചും ക്രിസ്തു ബാല്യകാലം കഴിച്ചു.

ക്രിസ്തുവിനു പന്ത്രണ്ടു വയസ്സായപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മനമ്മമാർ അദ്ദേഹത്തെ ഒരിക്കൽ തങ്ങളുടെ കൂടെ 'ജറുസലേം' നഗരിയിൽ കൊണ്ടു പോയി. 'പെസഹാ' ദിനത്തിൽ 'ജറുസലേം' ദേവാലയത്തിൽറാച്ചു പല ആഘോഷങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതിനായിരുന്നു ജോസഫും മറിയയും 'ജറുസലേ'യിൽ പോയത്. 'പെസഹാ' എന്നുള്ളത് ജൂതന്മാരുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ഇഴജിപ്റ്റിൽ ഫറോവിന്റെ അടിമയിൽനിന്ന് സ്വതന്ത്രന്മാരായതിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതിനു ദൈവകല്പനയാൽ വത്സരം തോറും നടത്തിവന്ന ഒരു മഹോത്സവമായിരുന്നു. ഈ സുദിനം സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാവിധ ആഘോഷങ്ങളിലും സംബന്ധിച്ചശേഷം ജോസഫും മറിയയും 'ജറുസലേ'യിൽനിന്നു മടങ്ങി. ബാലൻ അവരോടുകൂടെ ഇപ്പോഴായിരുന്നു എങ്കിലും തങ്ങളുടെ വല്ല ബന്ധു മിത്രാദികളോടുമൊരുമിച്ചു ക്രിസ്തുവും യാത്രതിരിച്ചുകാണുമെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ വിചാരിച്ചു. ഏകദേശം ഒരു ദിവസത്തെ വഴി പോന്നിട്ടും ക്രിസ്തുവിനെ കാണായ്കയാൽ അവർ വ്യസനാക്രാന്തരായി. പുത്രനെ അന്വേഷിച്ചു ജോസഫും മറിയയും തിരികെ ജറുസലേമിലേക്കു പോയി.

ബാലനായ ക്രിസ്തു ജറുസലേം ദേവാലയത്തിൽ അനേകം വിദ്വാന്മാരായും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായും അലംകൃതമായിരുന്ന ഒരു മഹൽസഭയിൽ പ്രവേശിച്ചു വാഗ്വാദം ചെയ്തയായിരുന്നു. സഭസ്വർ ക്രിസ്തുവിന്റെ അനിതരസാധാരണമായ വിജ്ഞാനത്തിൽ ആ

ശ്വർഗ്ഗഭരിതരായിത്തീർന്നു. അവിടെ വാദപ്രതിവാദം ചെയ്ത വിഷയങ്ങളിലെല്ലാം ഭഗവാൻ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധ പതർപ്പിക്കുകയും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കുപോലും വിഷമകരമായി തോന്നിയ അനേകം പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് നിഷ്പ്രയാസം മറുപടി പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയുമായിരുന്നു.

പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള പുത്രനെ ഈ വിദ്യാലയത്തിൽ കണ്ടതിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ മാതാപിതാക്കൾക്കു വളരെ ആശ്ചര്യം ഉണ്ടായി. മറിയ സന്തോഷഭരിതയായി “എന്റെ പുത്രാ! നിന്നെ തിരഞ്ഞു ഞാനും നിന്റെ പിതാവും എത്ര ദിവസങ്ങളായി കഴിഞ്ഞു” അലഞ്ഞു വലയുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞു. അതിനു ഭഗവാൻ “നിങ്ങൾ എന്തിനു എന്നെ അന്വേഷിച്ചു. ഞാനെന്റെ പിതാവിന്റെ കാര്യങ്ങളിൽ ഏല്പിട്ടിരിക്കേണ്ടവനാണെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞു കൂടെയോ” എന്നുത്തരം പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു ക്രിസ്തു അവരോടുകൂടി സ്വഭാവനത്തിലേക്കു യാത്ര തിരിച്ച് അല്പനമമാരോടുള്ള അനുസരണത്തെയും ഭക്തിയേയും പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

ക്രിസ്തുഭഗവാൻ ലോകസേവനത്തിനു പുറപ്പെട്ട ന്നതിനു മുൻപ്, ഒരിക്കൽ സ്വമാതാവിനോടുകൂടി ‘കാനാ’ എന്ന സ്ഥലത്തെ ഒരു വിവാഹവിരുന്നിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനായി പോയിരുന്നു. സഭയുടെ ഒരു പ്രധാന വിഭവം വീഞ്ഞായിരുന്നു. ക്ഷണമനുസരിച്ച് ആഗതരായിരുന്ന അതിഥികൾക്കെല്ലാം ആവശ്യം പോലെ വിളമ്പുന്നതിനു് ദ്രാക്ഷാരസം കരുതിയിരുന്നെങ്കിലും യാദൃച്ഛികമായി സഭയുടെ മധ്യത്തിൽ ഈ പാനീയം തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന് കലവറക്കാർ

ആതിഥേയനെ അറിയിച്ചു. അവിചാരിതമായി ഉ
 ണ്ടായ ഈ ആവശ്യം നിറവേറ്റുവാൻ ആ വീട്ടുകാർ
 യാതൊരു മാറ്റവുമില്ലായിരുന്നു. മംഗളകരമായ പ്ര
 സ്തുത കമ്മ്നിവ്ഹണത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ അപ്രതീ
 ക്ഷിതമായി നേരിട്ട ഈ അത്യാവശ്യത്തെ സാധിപ്പാ
 ന് യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ലാതെ ആ കുടുംബക്കാർ ധ
 മ്മസങ്കടത്തിലായി. മറിയ ക്രിസ്തുവിനെ ഈ വസ്തുത
 അറിയിച്ച അവരുടെ സങ്കടനിവൃത്തി വരുത്തിക്കൊടു
 കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. മാതാവിന്റെ അപേക്ഷ
 യനുസരിച്ച് ആ ഭവനത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ആറുക
 ൽരേണികളിൽ വെള്ളം നിറച്ചവയ്ക്കുന്നതിന് ഭഗവാ
 ന് ആജ്ഞാപിച്ചു. ഭവനസ്ഥന്മാർ ഉടൻതന്നെ ഭര
 ണികളിലെല്ലാം വെള്ളം നിറയെ സംഭരിച്ചു. 'ഇനി
 യം അതിൽനിന്നു അല്പം കോരികലവറക്കാരനു കൊ
 ടക്കുക' എന്നു ഭഗവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. കലവറക്കാ
 രൻ പാനീയം തുടിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ അത് സമൃ
 ദ്ധ് ആദ്യം ഉപയോഗിച്ച വീഞ്ഞിനേക്കാൾ ഗുണം
 കൂടിയതെന്നു കണ്ടു ഏറ്റവും അതുഭൂതപ്പെട്ടു. ഈ
 സംഭവം ഗ്രഹിക്കാതിരുന്ന കലവറക്കാരൻ വരനെ
 വിളിച്ച് സമൃദ്ധ്യ ലഹരിയുള്ള വീഞ്ഞു് ആദ്യം കൊടു
 കുകയും ലഹരി കുറഞ്ഞതു് അവസാനമാക്കുകയുമാ
 ണ്ടല്ലാ പതിവു്. ഈ സമൃദ്ധിയിൽ പൂർവാചാരത്തിനു
 വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്തു് എന്നുചോദ്യ
 ിച്ച ഭഗവാന്റെ ആവിർഭാവമാണു് ഇതിനു കാരണ
 മായതെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവരെല്ലാവരും ആശ്ചര്യ
 പരതന്ത്രരായി. അങ്ങനെ ആ ഭവനത്തിലുള്ളവരുടെ
 സങ്കടനിവൃത്തി വരുത്തുവാൻ ക്രിസ്തു ആദ്യമായി ത
 ന്റെ അമാനുഷികശക്തിയെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

വനവാസം.

അദ്ധ്യായം ൨.

ലോകോദ്ധാരണത്തിനു ത്യാഗസന്നദ്ധനായി ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്നതിനു മുൻപ് ഭഗവാൻ നാലുതുദിവസം വനവാസം ചെയ്തു ഉപവസിച്ചു. ലോകവ്യാപിതുള്ള ബന്ധവിമോചനത്തിനു തുനിയുന്ന ഏതൊരു വ്യക്തിക്കും ഇപ്രകാരം ഒരു വിജനവാസം ആവശ്യം തന്നെയാണു്. ലോകബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നു മനസ്സിനെ വിരമിപ്പിക്കുന്നതിനും, ഭൗതിക തൃഷ്ണകളിൽ നിന്നു് ശരീരത്തെ വിമുക്തമാക്കുന്നതിനും, ജീവിതഗതിയെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളോടും, വ്യാമോഹങ്ങളോടും പോരാടി ജയിക്കുന്നതിനും ഇങ്ങനെ ഒരു പരിശീലനം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിട്ടാണു് ഇരിക്കുന്നതു്. ജീവിതമാഹാത്മ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മഹാത്മാരെല്ലാം തന്നെ ഏതാദൃശമായ തപശ്ശയെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നാലുതുരാപ്പകൽ, ജീവിതാവശ്യത്തിനു അപരിത്യാജ്യമായ അശനപാനാദികൾപോലും ഉപേക്ഷിച്ചു ഭഗവാൻ വനത്തിൽ വസിച്ചു. ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഭഗവാൻ ക്ഷുപ്തിപാസാപീഡിതനായി.

നാലുതുദിവസരാത്രങ്ങൾ ഈശ്വരസംസർഗ്ഗത്തിൽ കഴിച്ചു്, തപോധനനായി തീർന്നിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുദേവനു ഒന്നും തന്നെ അസാധ്യമല്ലെന്നറിഞ്ഞ ഭക്തനുമുത്തി (Satan) ഭഗവാനെ സമീപിച്ചു് ലോകവ്യാമോഹ

ഓർക്കു അദ്ദേഹത്തെ വശംവദനാക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. 'ഭഗവാൻ ലോകവന്ദ്യനാണെന്നു മാത്രമല്ല ഇപ്പോൾ തപോനിധിയുമായിരിക്കുന്നു. ആ വനത്തിൽ ക്ഷുൽ പിപാസാദിശമനത്തിനു യാതൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല. അതുകൊണ്ടു അവിടെ സുഖമോയിരുന്ന 'ശിലാഖണ്ഡങ്ങളെ തപാമരക്കുതി ഉപയോഗിച്ചു അപ്പമാക്കിത്തീർത്തു ക്ഷുത്തിനെ ശമിപ്പിപ്പാലും' എന്നു ഗുണഭോഷിച്ചു. അപ്പം പ്ലോഡ് മനുഷ്യനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന വ്യാമോഹങ്ങൾക്കും ഭക്ഷണവസ്ത്രാദി ആവശ്യങ്ങൾക്കും മനുഷ്യൻ വശംവദനാകുകയല്ല പിന്നെയൊന്നു മനുഷ്യൻ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ അടക്കി ആത്മസംയമനം ചെയ്തു വിഷയനിയന്ത്രണമായി ജീവിക്കുകയത്രേ വേണ്ടതു എന്നു അറിഞ്ഞിരുന്ന ശ്രീമേന്മാഭഗവാൻ ആ ധ്യാനമാവിനോടു "മനുഷ്യൻ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതു ആഹാരവിഹാരാദികളെക്കൊണ്ടു മാത്രമല്ല, ഈ ശുദ്ധപ്രോക്തങ്ങളായ മഹദ്പാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും കൂടെയാകുന്നു" എന്നു പ്രതിവചിച്ചു.

ഈ ഉത്തരം കേട്ട ഭഗവാൻസാഹസികനെ ആ ധ്യാനമാവ് ഭഗവൽ സമീപത്തുനിന്നുകൊണ്ടു വീണ്ടും ഒരു മോഹാസ്രംഭമെ പ്രയോഗിച്ചു. ലോകപ്രസിദ്ധമായ ജറുസലേം നഗരിയിലെ ദേവാലയത്തിന്റെ ഉന്നതഗോപുരത്തിലേക്കു ഭഗവദ്ഛായയെത്തേണ്ടുകയ്ക്കിച്ച്, അങ്ങോട്ടു ഭഗവാനെ ആനയിച്ചിട്ട് 'ആ ഉന്നതഗോപുരാഗ്രത്തിൽ നിന്നു കീഴ്പോട്ടു ചാടിയാലും. അങ്ങ് ദൈവപുത്രനാകയാൽ അവിടേക്കു യാതൊരാപത്തും സംഭവിക്കുകയില്ലല്ലോ' എന്നുകഥിച്ചു. ഭഗവാൻ ആ ദമന്ത്രവാദിയോടു 'ഈശ്വരനെ ഒരു വ്യ

കുതിയും ചേതോവാക്കായങ്ങളാൽ സംശയിച്ചുപോക
രുതെന്നല്ലേ ഈ ശാപരകല്പന' എന്നു ചോദിച്ചു.

അതിനുശേഷം ആ ശാപഗ്രസ്തൻ ലോകത്തി
ന്റെ പ്രാവേങ്ങളിലേക്കു ക്രിസ്തുഭഗവാന്റെ മനുസ്സി
നെ വ്യാപരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അദ്ദേഹം അറുതി
തിയും ഇല്ലാത്ത ഈ ലോകത്തിന്റെ നിസ്സിമതയേയും
മഹത്വത്തേയും, പ്രാവേത്തെയും പറ്റി വാഗ്ദാനം
ചെയ്തശേഷം, ആ ദമാന്താവു ഭൂമിയിലെത്തിയിട്ടു
കാരണമെന്തെന്നു ചോദിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, സിംഹ
വ്യാഖ്യാനഗുണനിവേഷിതങ്ങളായ മഹാപവ്തങ്ങ
ളെയും, ഭൂലോകചക്രത്തെ അടക്കി ഏകപുത്രായിപ
തിയായി വാണിട്ടുള്ള മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ പ്രാവേ
പ്രേശ്വര്യങ്ങളെയും മറ്റും ഭഗവാനെ കാണിച്ചിട്ട്, "എ
ന്നെ വന്ദിച്ചാൽ ഈ ലോകത്തിന്റെ സകല വിഭവ
വങ്ങളും ഞാൻ അങ്ങയ്ക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതും അ
വയുടെമേൽ ഏകപുത്രായിപത്യം നൽകുന്നതുമാണ്"
എന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. ഇതിനു ഭഗവാൻ ക്ഷുഭിത
നായി സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരകർത്താവും സർവ്വജ്ഞാ
നായും സർവ്വാനുഗ്രാഹിയുമായ ഏകഭഗവത്തെയു
ല്ലാതെ മറ്റു ആരെയും വന്ദിച്ചുകൂടായെന്നുള്ള ഈ ശാപ
രനിധോഗത്തെ സർവ്വദൃഷ്ടേരണകളുടെയും സാരഥി
യായ ആ ദമാന്താവിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുകയും, ആ മ
ഹാദൃഷ്ടനെ സ്വസ്ഥനിധിയിൽനിന്ന് ആട്ടിപ്പായിക്ക
യും ചെയ്തു.

സകല ലൗകിക വ്യാമോഹങ്ങളിൽനിന്നും വേർ
പെട്ടു സർവ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രനായി ക്രിസ്തുഭഗവാൻ ലോ
കോപദേശം ചെയ്യുന്നതിനും, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ
പാപപരിഹാരം വരുത്തുന്നതിനും, പാപത്തിൽനി

ന്മ ഉൽഭൂതമായ രോഗത്തെയും അതിന്റെ കാരണ
 തെത്തെന്നെയും ഉന്മൂലനാശം ചെയ്യുന്നതിനും ഒരു
 മാതൃകാജീവിതത്തിന്റെ ഉത്തമോദാഹരണം കാണു
 ച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും ജിതേന്ദ്രിയനായി ലോക
 ത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു

ലോകസേവനം.

അദ്ധ്യായം II.

ക്രിസ്തുഭഗവാൻ ലോകസേവനത്തിന് ബലകു
 ണനായി ഇറങ്ങി പുറപ്പെട്ടത് മുപ്പതാമത്തെ വയസ്സി
 ലാണ്. മൂന്നരക്കൊല്ലം മാത്രമേ ഭഗവാൻ ലോക
 സേവനത്തിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്നുള്ളൂ. ദാരിദ്ര്യഭു
 ഖംമൂലം ജീവിതം ദുർഭരമായ സാധുജനങ്ങളിൽ ഒരു
 വന്നെപ്പോലെയാണ് അദ്ദേഹം ജീവിതം നയിച്ചത്.
 അഗതികൾക്കും ആതുരന്മാർക്കും അംഗഭംഗം വന്നവ
 ർക്കും ഭഗവാൻ ആശ്വാസപ്രദനും ആലംബവുമായിര
 ന്ന. ആ പുണ്യാത്മാവിന്റെ അതിശയപ്രവൃത്തികൾ
 ആതുര സംരക്ഷണത്തിനും ഇഴശ്ചര മഹത്വത്തിനും
 വേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നു. ഭഗവാന്റെ അപ്പനമ്മമാ
 റൊ, ഭ്രാതാക്കളൊ, ബന്ധുക്കളൊ അദ്ദേഹത്തിന് സ
 ഹായമില്ലായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, അവരുടെ ഭവന
 ത്തിൽ അദ്ദേഹം അധികമായി വസിച്ചിട്ടുമില്ല. സ്വ
 ബന്ധുക്കളും സഹോദരന്മാരും അദ്ദേഹത്തിന് അന്യ
 കൂലികളായിരുന്നുമില്ല.

ഭരിഭൂരാടും, അശരണരോടും ഭഗവാൻ വളരെ ആർദ്രത ഉള്ളവനായിരുന്നു. അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളെല്ലാംതന്നെയും സാധുക്കളിലുള്ള മനസ്സലിവുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഭഗവാൻ ചെയ്തത്. ഒരിക്കൽ ശുശ്രൂഷ കൈയോടുകൂടിയ ഒരു മനുഷ്യൻ ഭഗവത്സമീപം ആഗതനായി. അപ്പോൾ ക്രിസ്തു യഹൂദന്മാരുടെ വിശുദ്ധ (Sabbath) ദിനത്തിൽ പള്ളിയിൽ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുകയായിരുന്നു, തന്റെ പാദാന്തികത്തെ പ്രാപിച്ച ആ സാധുവിനെക്കണ്ടിട്ട് ആർദ്രമനസ്സുനായി 'നിന്റെ കൈ ഉയർത്തുക' എന്നു ഭഗവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. അയാൾ കൈ ഉയർത്തി. അപ്പോൾ നവായീനമില്ലാതെയും രക്തരഹിതമായും, മാംസഹീനമായും ഇരുന്ന ആ കൈയ്ക്ക് മറ്റേ കരംപോലെതന്നെ രക്തസമൃദ്ധവും മാംസമൂലമായുമായിത്തീർന്നു.

ഇങ്ങനെ ദീനദയാലുതപം പ്രദർശിപ്പിച്ച മറ്റൊരു സംഭവം 'നായിൻ' (Nain) എന്ന പട്ടണത്തിലെ വിധവയുടെ ഏകപുത്രനും ഏകാവലംബവുമായ ഒരു യുവാവു മരിച്ചശേഷം അയാളെ ജീവിപ്പിച്ചതാണ്. ഭർത്താവിന്റെ അകാലനിർമ്മൂലത്താൽ ലോകത്തിലെ സകല സന്തോഷവും നശിച്ചു നിൽക്കുമ്പോഴും ചൈതന്യരഹിതയുമായ ഒരു സ്ത്രീരത്നമായിരുന്നു ആ യുവാവിന്റെ മാതാവ്. ആ സ്ത്രീയുടെ സകല ആശങ്കയും ഏകപുത്രനിൽ അർപ്പിച്ചു, സ്വജീവിതലക്ഷ്യം പുത്രന്റെ ശ്രേയാഭിവൃദ്ധിയെന്നുമാത്രം കരുതി പ്രവർത്തിച്ചവന്ന ആ വിധവ പുത്രന്റെ അകാലവിയോഗത്തിൽ ജീവഹവമായിത്തീർന്നു. ക്രിസ്തുഭഗവാൻ ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു വലിയ ജനസംഘം അകാലനിർമ്മൂലമടഞ്ഞ ആ യുവാവിന്റെ

മുതൽശരീരത്തെ അനുഗമിക്കുന്നതുകണ്ടു. അന്നന്തരം കാരണം ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ ഭഗവാൻ തരളാഹയനായി അടുത്തുവെന്ന് നിർജ്ജീവമായ ആ ശരീരത്തിന്റെ പുരോഭാഗത്തെ സ്പർശിച്ചു. ആ വലിയ ആൾക്കൂട്ടവും മുതൽശരീരത്തെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന വരും അവരവരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും ഭഗവാന്റെ സ്പർശനമാത്രയിൽ യുവാവു വീണ്ടും ജീവിച്ചു. അയാളുടെ നാസികയിൽ ശ്വാസോച്ഛാസം പ്രത്യക്ഷമായി. സിരകളിൽ രക്തം ത്വരിതഗമനം ചെയ്തുതുടങ്ങി, അയാൾ അരോഗ ശരീരനായിത്തീർന്നു.

ഭൂലോകവാസത്തിനിടയിൽ അനേകായിരം രോഗികളെ ക്രിസ്തുഭഗവാൻ സുഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും രോഗികളെ സുഖശരീരികളാക്കുന്നതിനെക്കാൾ പ്രാധാന്യം ഭഗവാൻ കല്പിച്ചിരുന്നതു പാപികളെ പാപനിവൃത്തന്മാരാക്കുന്നതിലാണ്. പാപമാണല്ലോ രോഗത്തിന്റെ മൂലം. അതിനാൽ ലോകത്തെ ആകമാനം ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന മഹാരോഗങ്ങളെയെല്ലാം നിഷ്കാസനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള എളുപ്പവഴി അതിന്റെ മൂലകാരണമായ പാപത്തെ ലോകത്തിൽനിന്നു നിർമൂലനം ചെയ്യുന്നതാണല്ലോ. തന്മൂലം രോഗശമനത്തിനു ഭഗവൽസന്നിധിയിൽ സമാഗതരായ അനേകരുടേയും പാപശമനമാണ് ഭഗവാൻ പ്രഥമമായി കരുതിയതു്.

ഒരിക്കൽ നാലുപേർ കൂടി എടുത്ത ഒരു പക്ഷവാതരോഗിയെ ക്രിസ്തുവിന്റെ സമീപം കൊണ്ടുവെന്ന്. നിന്റെ പാപമോചനം ഞാൻ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ഭഗവാൻ അയാളോടു അരുളിച്ചെയ്തു. അ

വിടെ കൂടിയിരുന്ന ജനങ്ങളെല്ലാം ഈ പ്രസ്താവനയിൽ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. പാപമോചനം നൽകാൻ തക്ക അധികാരമോ അവകാശമോ ആ മനുഷ്യനു എവിടെനിന്നു ലഭിച്ചു എന്ന് അവർ പരസ്പരം മന്ത്രിച്ചു. അവരുടെ മനോഗതം ഗ്രഹിച്ച ഭഗവാൻ അവരോടു “എന്റെ പാപമോചനത്തിനുള്ള പ്രാപ്തിയെ നിങ്ങൾ വ്യഥാ സംശയിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ അക്ഷികൾക്കു ലക്ഷ്മീഭവിക്കത്തക്ക ഒരു അത്ഭുതം ഞാൻ ഈ രോഗിയിൽ പ്രവർത്തിക്കും.” എന്നു പറയുകയും ആ പക്ഷവാതരോഗിയോടു “ഞാൻ നിന്നോടു കല്പിക്കുന്നു. എഴുന്നേറ്റു നിന്റെ ശയ്യോപധാനങ്ങളെടുത്തു നിന്റെ ഭവനത്തിലേക്കു പരിപൂർണ്ണ ആരോഗ്യമുള്ളവനായി മടങ്ങിപ്പോക” എന്നു ആജ്ഞാപിച്ചു. സകലരും ഈ ആജ്ഞയിൽ അതിശയിച്ചു. പക്ഷെ എന്തൊരത്ഭുതം! അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ജനങ്ങൾ നിശ്ചഞ്ചലരായി നിരന്മേഷരായി നോക്കിനില്ക്കുവേ ആ പക്ഷവാതരോഗി-നാലുപേർ വഹിച്ചുകൊണ്ടു വന്ന ആ ആൾ—ശയ്യയും ചുമലിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു വേഗത്തിൽ അവിടെനിന്ന് സ്വഭവനത്തിലേക്കു പ്രയാണം ചെയ്തുതുടങ്ങി. സപ്തനാഡികളും തളൻ, സുഖപ്രാപ്തിക്കുള്ള സകല ആശങ്കകളും അസ്തമിച്ചു, സർവ്വ ഭിഷഗ്വരന്മാരാരും തൃജിക്കപ്പെട്ട ആ മഹാരോഗി ഒരു നിമിഷമാത്രയിൽ സുഖശരീരിയായി സന്തോഷോന്മത്തനായി പോകുന്നതു കണ്ടിട്ട് ആ ജനാവലി ആനന്ദാബ്ധിയിൽ മുഴുകി.

പ്രബോധനത്തിനും പ്രസംഗത്തിനും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുമായിട്ടാണ് ക്രിസ്തുഭഗവാൻ സമയം അധികവും ഉപയോഗിച്ചത്. രാത്രിസമയത്തിൽ അധിക ഭാഗ

വും അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥനയും ഈശ്വരധ്യാനത്തിനുമായി വിനിയോഗിച്ചു. അപ്പഴപ്പോൾ ഭഗവൽ സന്നിധിയിൽ സമാഗതരായ രോഗാതുരന്മാരെ സുഖശരീരികളാക്കുക, ഭൂതപ്രേത പിശാചാദികളാൽ ബാധിതരായവരെ അവയിൽനിന്നു വിമുക്തരാക്കുക, ദുഷ്ടന്മാർക്കു സന്മാർഗ്ഗോപദേശവും, ശിഷ്ടന്മാർക്ക് പ്രോത്സാഹനവും നൽകുക, മുതലായ പ്രവർത്തനങ്ങളാൽ ഭഗവാൻ സന്തോഷസമ്മിശ്രവും ഭോഷകലുഷിതവുമായ ലോകത്തെ സന്തോഷസന്ദായകമാക്കിത്തീർത്തു.

ആ പുണ്യാത്മാവിനു രോഗികളിലുള്ള കാരുണ്യത്തിരേകം പോലെതന്നെ നിരാശ്രയരോടും പീഡിതരോടും അനുകമ്പയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭഗവാന്റെ ഉപദേശം കേൾക്കുവാൻകൂടിയ ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടത്തോടു സന്മാർഗ്ഗപഥത്തിൽ നിന്നു വ്യതിചലിക്കാതിരിക്കുവാൻഒരിക്കൽ ഭഗവാൻ ചെയ്ത സുഭീഷ്ടമായ പ്രസംഗം സമാപിച്ചപ്പോൾ സൂര്യൻ ഏകദേശം അസ്തഗിരിയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നു. മദ്ധ്യാഹ്നഭക്ഷണം പോലും കഴിക്കുന്നതിനു സാധിക്കാതിരുന്ന ആ വമ്പിച്ച ജനാവലിയിൽ ഭഗവാൻകരുണതോന്നി. ക്ഷുപ്തിപാസാപീഡിതരായ ആ ജനക്കൂട്ടത്തെ അപ്പോൾ വിട്ടയച്ചാൽ അശരണരായ അവർ നിശ്ചയമായും ക്ഷീണാധിക്യത്താൽ ഭക്ഷിക്കേണ്ടിവരും എന്നറിഞ്ഞു ശിഷ്യവർഗ്ഗത്തോടു അവർക്കു ഭക്ഷണംനൽകണമെന്നുജ്ഞാപിച്ചു. ശിഷ്യഗണമാകട്ടെ ഭഗവാന്റെആജ്ഞയിൽ പരിഭ്രാന്തചിത്തരായി, ജനവാസമില്ലാത്ത ആ മരുഭൂമിയിൽ ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടത്തിനു ഭക്ഷണം കൊടുപ്പാൻ ദുസ്സാദ്ധ്യമല്ലയോ എന്നു തമ്മിൽ ആലോ

മിട്ടു. സ്വശിഷ്യന്മാരുടെ അന്തർഗ്ഗതം മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു കൈവശം ഭക്ഷണയോഗ്യമായ എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്നു ആ ലോകത്തു അവരോടു ചോദിച്ചു. ആ ജനതാമല്യത്തിൽ അഞ്ചു അപ്പവും മത്സ്യവും കരുതിക്കൊണ്ടു വന്നിരുന്ന ഒരു ബാലന്റെ കൈയിൽനിന്നു് ആ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ അവർവാങ്ങി ഭഗവൽ സന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു. ആ വലിയ ജനസംഘത്തെ മൈതാനത്തു് അണിയണിയായി ഇരുത്തുവിൻ എന്നു ഭഗവാൻ ആജ്ഞ നൽകിയതിന്റെ ശേഷം ആ തുച്ഛമായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ സ്വഹസ്തങ്ങളിൽ എടുത്തു് അവിടെ സമാഗതരായിരുന്ന ജനക്കൂട്ടത്തിനെല്ലാം തൃപ്തി അടയുവോളം വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനു തക്കവണ്ണം അതു വലിക്കട്ടെ എന്നുള്ള ആശംസയോടുകൂടി ജനക്കൂട്ടത്തിനു വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനു് ആ ഭക്ഷണസാധനം സ്വശിഷ്യഹസ്തങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ചു. ബഹുസഹസ്രം ജനത്തിനു ഭക്ഷിച്ചു തൃപ്തിപ്പെടത്തക്കവണ്ണം ആ അപ്പവും മത്സ്യവും ഭഗവാന്റെ കരസ്ഥനമാത്രയിൽ വലിച്ചു. അവിടെ കൂടിയിരുന്ന സകല ജനങ്ങളും ഭക്ഷിച്ചു തൃപ്തരായി. വളരെ പാത്രങ്ങളിൽ അവശിഷ്ടം ശേഖരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ സമൃദ്ധമായിരുന്നു. ഭഗവാൻ സാധുക്കളുടെ സങ്കടത്തിൽ എത്ര ദുഃഖവും അനുഭവയും ഉണ്ടു് എന്നുള്ളതിനു ഇതു് ഉത്തമോദാഹരണമാകുന്നു.

ഇങ്ങനെ ആതുരന്മാർക്കും അഗതികൾക്കും തപോനിധിയായ ക്രിസ്തുഭഗവാൻ ഒരു ഭാതാവും സങ്കേതസ്ഥാനവുമായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാരെല്ലാവരും

അധഃസ്ഥിതജനവിഭാഗത്തിൽപെട്ട മീൻപിടിത്തക്കാ-
രായിരുന്നു. അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും നിരക്ഷരക്ഷി-
കളും ലോകജ്ഞാനമില്ലാത്തവരുമായിരുന്നു. ഭഗവാ-
ൻ ദിനരാത്രങ്ങൾ ഇവരോടൊന്നിച്ചാണ് കഴിച്ചി-
രുന്നത്.

ഒരിക്കൽ ഒരു മനുഷ്യൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യ-
നാകുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് “ഞാൻ ഭഗവാനെ
അനുഗമിക്കാം.” എന്നു പറഞ്ഞു. ക്രിസ്തു അയാളോ-
ടു “വായുവിൽ വിഹരിക്കുന്ന പക്ഷികൾക്ക് കൂടു-
കളും; ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന ജംബുകവൃന്ദങ്ങൾക്കു
പാപ്പിടത്തിനു കഴികളുമുണ്ട്. എന്നാൽ എന്റെ
ഉത്തമാംഗത്തിനു വിശ്രാന്തകാൻ സ്ഥലമില്ല”
എന്നുത്തരം പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ അഗതികളിൽവെച്ച്
അഗതിയും സാധുക്കളിൽവെച്ച് സാധുവുമായിട്ടത്രെ
ക്രിസ്തുഭഗവാൻ ലോകത്തിൽ വസിച്ചത്. ലോകത്തി-
ന്റെ സമ്പൽസമൃദ്ധിയൊ പ്രതാപമോ ഭഗവാനെ
ആകർഷിച്ചില്ല; അതിൽ ആകാംക്ഷയുമില്ലായിരുന്നു.
സ്വന്തമെന്നു പറവാൻ ക്രിസ്തുവിനു ഈ ലോകത്തി-
ൽ യാതൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഭഗവാൻ ചെയ്ത അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളിൽ ആ-
ശ്ചര്യപരതന്ത്രരായി ഭഗവാൻ പാലസ്തൈനിലെ
രാജാവാകണമെന്നു ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടം നിർബ-
ന്ധിപ്പാൻവന്നു. ഭഗവാൻ അവരുടെ മനോഗതം അ-
റിഞ്ഞു അവരുടെ ഇടയിൽനിന്നു തെറ്റി ഒഴിഞ്ഞു
മലകളിലേക്കു കയറിപ്പോയി. അവിടെ ഒരു രാത്രി
മഴുവൻ വിശ്രമിച്ചു. ഭക്തന്മാർ ഭക്ത്യാദരപരസ്സരം

അർപ്പിക്കുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങളല്ലാതെ ആ പുണ്യാ
ത്മാവ് ഉദരപുരണാത്മം അന്യമാർഗ്ഗങ്ങളെ അവ
ലംബിച്ചിരുന്നില്ല.

ഈശ്വരസേവമൂലം സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ ഏത്തി നി
ർവൃതി അഭ്യുന്നതിലുള്ള ഉത്തമമാർഗ്ഗം ചൂണ്ടിക്കാ
ണിച്ച് ലോകസേവനം ചെയ്യണമെന്നുള്ളതായിര
ന്ന ഭഗവാന്റെ ജീവിതോദ്ദേശ്യം. ആയുഷ്ശൃംഗം ഭ
ഗവാൻ ഈ ഉന്നതവും ഉത്തമവും സർവ്വധാനവു
മായ ഉദ്ദേശ്യത്തെ ലാക്കാക്കി പ്രവർത്തിച്ച് സാധുക്ക
ൾക്കു രക്ഷിതാവായും പാപികൾക്കു ആശ്രയമായും
ജീവിച്ചു. രോഗികളെ സുഖശരീരികളാക്കിയും, ദുഃഖി
തരെ സന്തോഷിപ്പിച്ചും, അവർക്കു സത്യവും ഈശ്വ
രഭക്തിയും എന്താണെന്നുപദേശിച്ചും ഭഗവാൻ ഇ
ഹലോകജീവിതത്തെ പരോപകാരപ്രദമാക്കിത്തീർത്തു.

ക്രിസ്തു ഭഗവാന്റെ

ഉപദേശം.

അദ്ധ്യായം ൪.

ശിഷ്യഗണങ്ങൾക്കും ലോകത്തിനും ക്രിസ്തുഭഗവാ
ൻ ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്ത തത്വം ഭക്തിമാർഗ്ഗമായി
രുന്നു. പരിപൂർണ്ണസ്നേഹവിശ്വാസത്തോടുകൂടി ദേ
വാരാധന നടത്തുന്ന ഏവർക്കും ദൈവം സകല അ

നഗ്രഹങ്ങളും പ്രഭാനു ചെയ്യുന്നു എന്നും താൻ ലോകത്തെ പാപസാഗരത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിപ്പാൻ അവതാരം ചെയ്ത ഈശ്വരപുത്രനാണെന്നും, തന്നിൽ വിശ്വസിച്ചല്ലാതെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് മുക്തിയില്ലെന്നും താനല്ലാതെ മറ്റവതാരങ്ങളൊന്നും ഇല്ലെന്നും അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചു.

അന്ത്യാപദേശങ്ങൾ വഴിയുമാണ്. ഭഗവാൻ തന്റെ തത്ത്വപദേശങ്ങളെ ലോകത്തിന് വിശദീകരിച്ചത്. സ്വർഗ്ഗം എന്നതിന് ദൈവരാജ്യമെന്നാണ് അദ്ദേഹം നാമകരണം ചെയ്തത്. ദൈവം സർവ്വപ്രധാനമായി വസിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തിന് സ്വർഗ്ഗം എന്നു പേര്. ഈ ദൈവരാജ്യത്തെ പല ഉപാകളാൽ ഭഗവാൻ ലോകത്തിന് വ്യക്തമാക്കി. ദൈവരാജ്യം ഉപദേശമൂലം ലോകം മുഴുവൻ എങ്ങനെ വ്യാപിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു ഭഗവാൻ പല അന്ത്യാപദേശകഥകൾവഴിയായി മനുഷ്യരെ പഠിപ്പിച്ചു. ദൈവരാജ്യം പടൻവ്യാപിച്ചു. ലോകം മുഴുവൻ നിറയുന്നു. അതിന്റെ ഉത്ഭവം ചിലപ്പോൾ വളരെ തുല്യവും നിസ്സാരവുമായ സ്ഥനങ്ങളിൽനിന്നായിരിക്കും. എങ്കിലും അതിന് സർവ്വലോക വ്യാപകത്വമുണ്ടാകും.

ഈ തത്ത്വ വിത്തുകളിലേക്ക് ഏറ്റവും ചെറിയതായ ഒരു വിത്തിനെ ഉദാഹരിച്ച് ഭഗവാൻ ശ്രോതാക്കളെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. അത് അനേകതരം വിത്തുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ അഗണ്യമായി തള്ളപ്പെടുന്നു. എങ്കിലും ഈ ഏറ്റവും ചെറിയ വിത്തു ഭൂമിയിൽ വീണു മുളച്ചു ഒരു വന്മരമായിത്തീരുന്നു. താരതമ്യേന അതിനേക്കാൾ പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്ന പല വിത്തുക

ഒരു ഉത്തരവിപ്പിച്ചു ചെടികളേക്കാളും ഇതുചെടി വലുതായി അതു ശാഖോപശാഖകളോടുകൂടെ വളയന്നു അഗസ്ത്യകോടിയിൽ തളിപ്പൊട്ടിയിരുന്ന ആ വിത്തിന്റേയും പുറപ്പെട്ട ചെടി മറ്റു ചെടികളേക്കാളും വലുതായിത്തീരുന്നു. അതിന്റെ ശാഖകളിലും ഉപശാഖകളിലും, അനേകം പക്ഷികൾ വന്നുവിശ്രമിക്കുന്നു.

ധനവാന്മാരോടു ക്രിസ്തുഭഗവാന്റെ ഉപദേശം അവർക്കുള്ളതെല്ലാം ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായിരുന്നു. ധനാർജ്ജനത്തിൽ ജാഗ്രതകന്മാരായവർ സ്വർഗ്ഗാവകാശികളാകുന്നതിലും പ്രയാസം, ബ്രഹ്മാഭ്യസനമാനമായ ഒരു ഒട്ടകം മനുഷ്യദൃഷ്ടിക്ക് ഗോചരമാകാൻ പ്രയാസമുള്ള സൂചിസൂചിരത്തിൽക്കൂടെ കടന്നുപോകുന്നതിനാകുന്നു എന്നു ഭഗവാൻ പറിപ്പിച്ചു.

ഇതിന്ദാഹരണമായി ആ പുണ്യപുരുഷൻ ഒരു ഉപമ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു ഉപദേശിച്ചു. വസ്രാലങ്കാര വിഭൂഷിതനായി വന്മാളിക മുകളിൽ സുഖശയനം ചെയ്ത് ജീവിതക്ലേശം എന്തെന്നറിയാതെ സർവ്വം സുഖസൗകര്യങ്ങളുള്ളതായിവന്ന ധനവാനായ ഒരു പ്രഭു ഉണ്ടാകുന്നു. അയാൾക്ക് ലോകത്തിൽയാതൊരു വശ്യവും സാധിക്കാത്തതായില്ലായിരുന്നു. പ്രഭുതപവും, ഭൃത്യഗണവും, മണിമേടുകളും, ഭൂസ്വത്തും പരമ്പര സിദ്ധമായിരുന്ന ആ മനുഷ്യൻ കളത്രപത്രമിത്ര സമ്പൽ സമൃദ്ധിയോടുകൂടി ഭൂമിയിൽ സുഖിച്ചുവരുന്നു. അയാളുടെ പടിപ്പരമാളികയുടെ പടിവാതില്ക്കൽ 'ലാസറസ്സ്' എന്ന നാമധേയമുള്ള ഒരു മഹാദരിഭുൻ

ദിവസം നയിച്ചുപോന്നു. ലാസറസ്സ് യാചകവൃത്തി
 മൂലമാണ് ഉപജീവനം കഴിച്ചുവന്നത്. ധനവാ
 ണ്റെറവാതിൽ കാവൽ കിടന്നാൽ ഉമ്മിട്ടും എ
 ണെങ്കിലും ലഭിക്കുമെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ ഉദ്ദേശ്യം.
 ഈ ഭരിത്രൻ ഭിക്ഷുക്കാരനായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല,
 അയാൾ മറ്റൊരു ഭയങ്കര രോഗാധീനനുമായിരുന്നു. ലാ
 സറസ്സിന്റെ ഭയങ്കരരോഗം മൂലം വലിയ വ്രണങ്ങൾ
 അയാളുടെ ശരീരത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തു വന്നു നിറ
 ഞ്ഞു അവ ദർശന്യപരിപൂരിതമായ വായുവിനെ ഭി
 ഗ്നങ്ങളിലേക്ക് വ്യാപരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ദർ
 ശന്യത്താൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ട് ശ്വാന്നന്മാർ അയാളു
 ടെ വ്രണങ്ങളുടെ രസാസ്വാദനം സഭാപിനിവ്ഹിച്ചു
 കൊണ്ടിരുന്നു. ലാസറസ്സ് അനേകകാലം ധനവാ
 ണ്റെറ പടിവാതിൽ കാത്തുകിടന്നിരുന്നുവെങ്കിലും ആ
 ഭൂലോക വൈശ്രവണന്റെ മേടയിൽ നടക്കുന്ന സദ്യ
 യുടെ ഉദ്ദിഷ്ടം പോലും അയാൾക്കു വളരെ അപൂർവ്വ
 മായെ ലഭിച്ചുള്ളൂ. അന്നന്നത്തെ അഷ്ടി കഴിയാൻ ത
 ന്നെ മാർഗ്ഗമില്ലാതെയും, അയാളുടെ ഭീനാലാപങ്ങൾ
 റക്കാരും ശ്രദ്ധ നൽകാതെയും കിടന്ന് ആ സാധു മ
 രിച്ചു. അനന്തശയനത്തിന്മേൽ പള്ളികൊള്ളുന്ന മ
 ഹാവിഷ്ണുവിനേപ്പോലെ സുഖശയനവും സുഖനിദ്രയും
 സുഖക്ഷേണവും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ധനവാൻ അ
 ധികകാലതാമസമൊന്നും കൂടാതെ മരണാധീനനായി.
 ലാസറസ്സിന്റെ ശരീരം യഥാവിധി സംസ്കരിക്കുന്ന
 തിന്ത് ആരും മുതിരാതിരുന്നതിനാൽ അത് ക്രമം
 കഴുകനും, ശ്വാന്നനും ഭക്ഷണമായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ
 ധനവാന്റെ ശവശരീരം ചന്ദനാഭി സുഗന്ധ ദ്രവ്യങ്ങ
 ളാൽ ലേപനം ചെയ്യപ്പെട്ട് വസ്രാലങ്കാര വിഭൂഷിത

മായി, ആലോചനാധാരമെന്നതിനും സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു.

സുഖദുഃഖ സമ്മിശ്രമായ ഇഹലോകവാസം ഇങ്ങനെ സമാപിച്ചതിന്റെശേഷം അവർ പരലോകത്തിൽ അവരവർക്കു ലഭിച്ച സ്ഥാനങ്ങളിൽ കാണപ്പെട്ടു. ലാസറസ്സ് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ തന്റെ പ്രപിതാമഹനായ ഏബ്രാഹാമിന്റെ മാറിൽ ചാരിസുവിക്കുന്നതായിട്ടും ധനവാൻ നരകത്തിലെ അഗ്നികണ്ഡമദ്ധ്യത്തിൽകിടന്നു വ്യസനാക്രാന്തനായി വലയുന്നതുമായിട്ടത്രെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. ധനവാന്റെയും ദരിദ്രനായ ലാസറസ്സിന്റെയും കുടുംബകൂടസ്ഥനായ ഏബ്രാഹാമിനോടു ധനവാൻ 'പ്രിയ പിതാവേ, ഞാൻ ഇവിടെ ദുഃഖിതനും ദണ്ഡിതനുമായി കഴിഞ്ഞുപോകുന്നത് ഭഗവാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലേ. ദയതോന്നി പിതാവിന്റെ മടിയിൽ സുഖശയനം ചെയ്യുന്ന ലാസറസ്സിനോടു് ഒരു തുള്ളി ജലം എന്റെ രസനാഗ്രത്തിൽ തളിക്കുന്നതിന്നു അനുമതി നൽകിയാലും' എന്നു അപേക്ഷിച്ചു. അതിന്നു് ഏബ്രാഹാം 'നീ നിന്റെ ഭൂലോകവാസക്കാലത്തു് ഹംസധൂളിശയ്യയിൽ ബഹുനമസ്സം ദാസദാസീവൃന്ദത്താൽ പരിസേവിതനായി സുഖിച്ചു. ലാസറസ്സ് ദുഃഖവും അനുഭവിച്ചു. ഇവിടെ ലാസറസ്സ് സുഖവും നീ ദുഃഖവും അനുഭവിക്കുന്നു. ഭൂലോകത്തിലെ നിങ്ങളുടെ അനുഭവത്തിന്റെ പശ്ചാത്താപം ഇവിടെയാണു്. അവിടെ സുഖാനുഭവിക്കുന്നവർക്കു് ഇവിടെ ദുഃഖവും, അവിടെ ദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നവർക്കു് ഇവിടെ സുഖവും അനുഭവമായി. അവരവരുടെ യോഗ്യതാനുസരണമുള്ള അനുഭവമാണു് അതാതു ലോകത്തിൽ അവരവർക്കു് ലഭ്യമായിരിക്കുന്നതു്.

ഇതിൽ നീ ഇനിയും വ്യാകുലപ്പെടേണ്ട ആവശ്യമില്ല” എന്നു പറഞ്ഞ് ധനവാന്റെ അപേക്ഷ നിരസിച്ചു.

ഈ കഥമൂലം ലൗകിക സുഖഭോഗങ്ങളിൽ രസിച്ച കാലയാപനം ചെയ്യുന്നവർക്ക് ആത്മീയ സൗഭാഗ്യം അനുഭവവേദ്യമാക്കുന്നതിന് അസാധ്യമാണെന്ന് ഭഗവാൻ സ്ഥാപിച്ചു.

അന്നത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും വിദ്വാന്മാരും ഭഗവാനെ നിരസത്തോടും ദേഷ്യത്തോടും കൂടി വീക്ഷിച്ചിരുന്നതിനാൽ സാധുക്കളേയും അധഃസ്ഥിതരേയും ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ഭഗവാൻ ഉപദേശം നൽകിയത്. ഇവർക്ക് ഉപമമൂലമുള്ള ഉപദേശം ആയിരുന്നു സുഗ്രാഹ്യമായിരുന്നത്. സ്വാർത്ഥകാര്യങ്ങളെ ലൗകിക സംഭവങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാണ് ഓരോ തത്വങ്ങളെപ്പറ്റി ഭഗവാൻ പ്രതിപാദിച്ചത്. അജപാലകനെവിട്ട് വഴിതെറ്റി അലഞ്ഞു ചോരാമണ്ഡത്തിൽ കൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന ആടിനെ പാപിയായ മനുഷ്യനോടും, അതിനെ അന്വേഷിച്ച് വനാന്തർഭാഗത്തിൽ കൂടി അലഞ്ഞുവലഞ്ഞു അന്വേഷണം നടത്തുന്ന അജപാലകനെ, ദമോദ്ഗ്വപഥത്തിൽ കൂടെ സൈപ്യ വിഹാരം ചെയ്യുന്ന പാപിയുടെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള ആഗമനത്തെ ആകാംക്ഷിക്കുന്ന ദൈവത്തോടും ക്രിസ്തുഭഗവാൻ പലപ്പോഴും ഉപമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ക്രിസ്തുദേവന്റെ ഉപമകൾ ചിലപ്പോൾ പാപികളോടും, ധനാർജ്ജനത്തിൽ വ്യാമോഹിതരായവരോടും അത്യാപദേശരൂപേണയുള്ള കഠിനശാസനങ്ങളായിരുന്നതിനാൽ അവയെല്ലാം സന്ദർഭോചിതവുണ്ടെ

യേശുക്രമമായിരുന്നു. തൻമൂലം ഗേവാന്റെ ജന്മം
 തുടങ്ങിയ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്
 ഈ ഉപദേശങ്ങളെന്ന് ഉറപ്പിക്കുകയും തദാർ
 ആ മഹാത്മാവിനോടു് രോഷാകലരാകുകയും ഗേ
 വാനെ ദേഹോപദ്രവം ചെയ്യുന്നതിന് പലപ്പോ
 ഴം ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ആ പുണ്യപുരുഷ
 ന് തന്റെ കൃത്യനിർവ്വഹണം നിർഭയമായിത്തന്നെ ന
 ടത്തി കൊണ്ടുപോന്നു. ഈശ്വരാജ്ഞയെ മറുത്തു
 സ്വേച്ഛാശാസനം, ജീവിതം നയിച്ചുവന്ന ജ്ഞാതി
 യെ ഗേവാൻ പലപ്പോഴും ഉപമാലങ്കാരമൂലം കഠി
 നമായി കുറപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

വഴിതെറ്റി അന്ധരായി നടക്കുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗ
 ണെ എത്രകുറിയവേദനയോടെയാണ് സർവ്വരാചര
 ണങ്ങളുടേയും ജനയിതാവായ ആസ്വസ്ഥതാപിതാവു വ്യ
 ക്ഷിച്ചു വരുന്നതെന്നും അവരുടെ പ്രതിനിവർത്തനം
 എത്ര ആനന്ദത്തെയാണ് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതെന്നും
 ഉദാഹരിക്കുന്നതായി. ഗേവാൻ ഭൂലോകവാസക്കാല
 ഈ ഒരു കഥാകഥനം ചെയ്തു. യഥാവിധി ഗൃഹസ്ഥാ
 ശ്രാധമം നിർവ്വഹിച്ചു വന്ന ഒരു ഗൃഹസ്ഥനു യുവകേ
 സരികളായ രണ്ടു പുത്രന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. അവർ സ
 ിംസുഖസമ്പൽ സമൃദ്ധിയിൽ കാലയാപനം ചെയ്തുവ
 ന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു സുന്ദർത്തിൽ സീമന്തപു
 ത്രൻ അർഹനോടു് "ചിതാവെ! ഇഹാശാസനം ലോ
 കവ്യാപാരങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനും സ്വത
 ന്ത്രജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുമായി എനിക്കുള്ള ഓ
 ഹരി ഭാഗിച്ചു തരണമെ" എന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടു. പ
 ത്രന്റെ അസംഗതമല്ലാത്ത ഈ അർത്ഥനയനുസര

ച്ച അയാൾക്കു ലഭിക്കേണ്ട സ്വത്തു മുഴുവൻ അമരൻ വിഭാഗിച്ചു കൊടുത്തു. തന്റെ ഭാഗം സ്ഥാവരജംഗമങ്ങളും, പൊൻവെള്ളി സാമാനങ്ങളും, ധാരാളം പണവും കരഗതമായതോടുകൂടി അയാൾ ദർജ്ജന സഹവാസം ചെയ്തു ധനവും സ്വത്തും ഭവിനിയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനു ആരംഭിച്ചു. സ്വാർത്ഥലാഭോന്മുഖമായ ഭൃഷ്ടന്മാരുടെ സഹവാസം മൂലം അയാളുടെ സ്വത്തു വേഗത്തിൽ അന്യായീനമായി.

സ്വഹസ്തഗതമായ ധനമുഴുവൻ വേശ്യാഗൃഹങ്ങളിലും, മദ്യഷാപ്പുകളിലും ചെലവഴിച്ചു് ആ ദർവുത്തൻ ദരിദ്രനായ മാത്രയിൽ. സ്നേഹിതന്മാരും അയാളെ ഉപേക്ഷിച്ചു. പിതൃസ്വത്തായി തനിക്കു ലഭിച്ച വസ്തുവകകൾ നശിച്ചു സ്നേഹിതന്മാർ ഉപേക്ഷിച്ചും അനന്യശരണനായിത്തീർന്നുവാവിനുപിന്നീട് ഭക്ഷണത്തിനുപോലും വഴിച്ചില്ലാതായി തീർന്നു. ക്ഷയത്ശമനത്തിനു തിവൃത്തിയില്ലാതെ അവസാനം അയാൾ ഭിക്ഷാപാത്രം കയ്യിലേന്തി തെണ്ടി നടന്നു് അപ്പീക്കു വഴി അന്വേഷിച്ചു. ഭിക്ഷാടനം ക്ഷൽപിപാസാശമനത്തിനു എളുപ്പമാഗ്ഗമല്ല എന്നയാൾക്കു അനുഭവവേദ്യമായി. ഒടുവിൽ അയാൾ ഗതികെട്ടവനായി നടക്കുമ്പോൾ പന്നികളുടെ ഒരു ഇടയനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. സുകരവൃന്ദത്തിനു നൽകുന്ന തീറ്റി സാധനങ്ങൾ കൊണ്ടെങ്കിലും വിശപ്പടക്കാം എന്നു അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചു. അങ്ങനെ ഉന്നതസൗധങ്ങൾക്കു പകരം പന്നിത്തൊഴുത്തും, പട്ടമെത്തയ്ക്കു പകരം വൈക്കോൽ വിരിച്ചമൺതറയും ഐശ്വര്യ നമ്പൽസമൃദ്ധമായ സാഹചര്യത്തിനു പ

കരം ദുർഗ്ഗന്ധപൂരിതമായ അന്തരീക്ഷവും അന്നഭവമായി കഷ്ടപ്പെട്ടവോൾ, അയാൾ പൂർവ്ജീവിത കീതികളെപ്പറ്റിയും അമ്മന്നമ്മമാരെപ്പറ്റിയും സ്മരിച്ചുതുടങ്ങി. “എന്റെ പിതൃഭവനത്തിൽ എത്ര ദാസീദാസന്മാർ എന്നേക്കാൾ സുഖത്തിലും സന്തോഷത്തിലും സമൃദ്ധിയിലുമാണ് കഴിഞ്ഞു കൂടുന്നത്. എനിക്ക് സുകരോചിതമായ ആഹാരം തന്നെ കിട്ടാൻ വിഷമമായിരിക്കുന്നുവല്ലോ. അതിനാൽ ഞാൻ എന്റെ അമ്മന്റെ സമീപത്തെത്തി “പിതാവേ ഞാൻ സ്വർഗ്ഗസ്ഥിതനായ ഈരശ്വരനോടും എന്റെ പിതാവായ അങ്ങയോടും പാപം പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനിയും അങ്ങയുടെ പുത്രനെന്ന സംബോധന ചെയ്യപ്പെടാൻ ഞാൻ അർഹനല്ല. എങ്കിലും, പിതാവിന്റെ ദാസന്മാരിൽ ഒരുവനെപ്പോലെ എന്നെയും സ്വീകരിക്കണം എന്ന് അദ്ദേഹത്തോടു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കും” എന്നയാൾനിശ്ചയിച്ച്, സുകരാലയത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു സ്വപിതാവിന്റെ ഭവനത്തിലേക്കുതിരിച്ചു.

ഈ സമയത്തു പിതാവു വഴിതെറ്റിപ്പോയ പുത്രനെ അന്വേഷിച്ചു ദുഃഖസാഗരത്തിൽ മുക്കി ഭിന്നരാത്രങ്ങൾ കഴിക്കുകയായിരുന്നു. രാപ്പകലില്ലാതെ അശുധാര വർഷിച്ചു വിദേശവാസം ചെയ്യുന്ന പുത്രന്റെ പ്രത്യാഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുംവിനാശികൾ എണ്ണിക്കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ പിതാവിനു പുത്രന്റെ നിസ്തീമമായ സന്തോഷത്തെ പ്രഭാനം ചെയ്തു. അയാൾ പുത്രനെ അതിദൂരത്തു ഭർമിച്ച മാത്രയിൽ ഓടി മകന്റെ സമീപം ചെന്നു അയയ്ക്കു

ഗാഢശ്ലേഷം ചെയ്ത് സ്വാഗതം ചെയ്തുകൊണ്ടുപോയി. ചിരകാലപ്രതീക്ഷിതമായ പുനരോഗമനത്തിൽ സന്തോഷസമൃദ്ധിമഗ്നനായ പിതാവു പുത്രനെ വിചിത്രവസ്ത്രങ്ങളാൽ അലങ്കരിക്കുകയും ബന്ധുമിത്രാദികളെയും അയൽവാസികളെയും ക്ഷണിച്ചു പത്രാഗമനത്തിലുള്ള സന്തോഷപ്രകടനാത്മം വാദ്യഗുത്തമേളങ്ങളോടുകൂടി ആ ദിവസം നയിക്കുകയും ചെയ്തു.

പട്ടണപ്രവേശനവും

ഭരാലോചനകളും.

അദ്ധ്യായം ൫.

ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ സമന്വൃദ്ധാഹ്ലാസമായ സൂര്യഭഗവാൻ കരങ്ങളെ നീട്ടി ജരണലോം പട്ടണവാസികളെ തലോടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ പട്ടണത്തിൽ എവിടെയും അന്നു ഒരു പ്രത്യേകചൈതന്യം പ്രത്യക്ഷമായി. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശത്രുക്കൾ അസൂയാമലിമസരായി ഉത്തരക്കുഴപ്പത്തിൽ സംഭവിപ്പാൻ പോകുന്ന കാഴ്ചയെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതിന്നു തെരുവീഥികളിൽ നിലകൊണ്ടു. സ്രീജനങ്ങൾ ദിനകൃത്യങ്ങളിൽ നിന്നു വിരമിച്ചു വാതായനങ്ങളെ ശരണം പ്രാപിച്ചു.

അന്നു ക്രിസ്തുഭഗവാന്റെ ഘോഷയാത്രയും പട്ടണപ്രവേശനവുമായിരുന്നു. ഭഗവൽഭക്തന്മാർക്കു ത

അയ്യോ ഭക്തിയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിന് ഭഗവാൻ
 അന്നു ഒരുവസരം നൽകി. ഭക്തനേകിലും സർവ്വാഭി
 യുഷളെയും സാധിപ്പാൻ ശക്തനായും, അശരണ
 നേകിലും സർവ്വസന്നകളാൽ പരിസേവിതനായും,
 ലോകദാസനേകിലും സകലരുടെയും യജമാനനായും
 അവതാരം ചെയ്ത ക്രിസ്തുഭഗവാൻ സർവ്വമഹത്വത്തോ
 ടും സാർവ്വഭൗമപ്രാവേശത്തോടും കൂടി ജരസലേം പട്ട
 നപ്രവേശനം സാക്ഷാത്ക്കാരം ആരംഭിച്ചു.

ഇരട്ടിപ്പ്, പേർഷിയാ, അറേബ്ബ, മുതലായ
 രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ജീവംശത്തിൽപ്പെട്ട ഒട്ടേറെ ജ
 നങ്ങൾ അന്ന് ജരസലേം പട്ടണത്തിൽ സന്നിഹി
 തരായിരുന്നു. സച്ചിന്ദയനും സർവ്വലോകവന്ദ്യനുമായ
 ക്രിസ്തുഭഗവാനെ ഒരു നോക്കുകാണുന്നതിന് അവ
 രെല്ലാവരും ഉത്സുകരായി. ഭഗവൽപാദാരവി
 ന്ദങ്ങൾ ജീവംശത്തിലെ ഭക്തശിരോമണികളായ സാ
 ധുനങ്ങളുടെ ഏകാവലംബമായ ആരാധ്യകേന്ദ്രമാ
 യിരുന്നു. അദ്ദേഹം സാധുക്കളുടെയും നിസ്സഹായന്മാ
 രുടെയും രോഗാതുരന്മാരുടെയും ആശ്രയസ്ഥാനമാണെ
 ന്ന് അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നു. വിപാനമാരുടെയും ശാ
 സ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെയുമല്ല, പാപിഷ്ഠരുടെയും ദുഃഖിത
 രുടെയും രക്ഷകനായട്ടത്രെ ഭഗവാൻ തിരുവവ
 താരം ചെയ്തത്.

തൻമൂലം ഭഗവാൻ ഒരു ഗർഭഭത്തിന്മേൽ ആ
 രോഹണം ചെയ്ത സ്വശിഷ്യന്മാരാൽ പരിസേവിത
 നായിഭക്തന്മാരുടെ സ്നാതോച്ചാരണങ്ങളോടുകൂടി യാ
 ത്ര ആരംഭിച്ചപ്പോൾ ജനങ്ങൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി ആ
 പന്യാത്മാവിനു അകമ്പടി സേവിച്ചു. മുഖിലും പി

വിലമുളള ജനങ്ങൾ സന്തോഷാരവം മുഴക്കി. ഭക്തജനങ്ങൾ ആനന്ദാഞ്ജിയിൽ മുഴുകി. ശിഷ്യഗണങ്ങൾ അഞ്ജലീബദ്ധരായി സന്തോഷാശ്രുക്കൾ പൊഴിച്ചു. ഭഗവത്സേവനം ചെയ്യാൻ ഭാഗ്യക്കൂടിയ ജനാവലി വൃക്ഷശിഖരങ്ങൾ ഖണ്ഡിച്ചു ഭഗവാൻ സഞ്ചരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന രാജപാതയിൽ നിരത്തി.

ജനങ്ങളുടെ സന്തോഷാരവവും സ്തുതിവചനങ്ങളും അവരുടെ ഭക്തിബഹുമാനാദി മനോഭാവങ്ങളുടെ പ്രകടനങ്ങളായിരുന്നതുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുഭഗവാൻ സന്തോഷപൂർവ്വമായി. ദരിദ്രജനങ്ങളുടെ ഒരു യഥാർത്ഥമാതൃകയായി അവതാരം ചെയ്ത ഭഗവാൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ കർത്താവും നേതാവും ആണെന്നു ലോകത്തെ ബോധപ്പെടുത്തേണ്ടതു അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു ആ ഹോഷാധംബരസമനപിതം ജദുസലേം പട്ടണപ്രവേശനം നടത്തുവാൻ ഭഗവാൻ ഉദ്യുക്തനായത്.

ഭഗവാന്റെ അവതാരത്തിൽ വിശ്വാസമില്ലാതിരുന്ന ഒരു ജനവിഭാഗത്തിനു ഈ ആധംബരപൂർവ്വമായ എതിരേൽപ്പും പട്ടണപ്രവേശനവും അശേഷം ഹൃദ്യമായില്ല. ഇവർ അധികവും ഉന്നതകുടുംബജാതന്മാരും അക്കാലത്തെ വിദ്വാന്മാരുമായിരുന്നു. അഹങ്കാര ബുദ്ധികളും വിദ്വേഷഭരണമണികളെന്നു സ്വയം അഭിമാനിച്ചു പോന്നിരുന്നവരുമായ ജദുസലേം പട്ടണവാസികളുടെ ഉപരിപ്ലവ നിരീക്ഷണത്തിൽ, അജ്ഞാനം ഹീനകുടുംബജാതനുമായ ഭഗവാന്റെ ഈ മഹോദ്യമം ആക്ഷേപാർഹവും പരിഹാസപരവുമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയായി തോന്നി. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ നിസ്സാരനും അല്പജ്ഞനുമായ ഒരു മനു

സ്വന്തം ഇങ്ങനെ ആഘോഷസമേതം ഒരു പട്ടണപ്ര
 വേശം നടത്തുന്നത് അല്പതപത്തിന്റെ ഉത്തമമായ ല
 ക്ഷ്യമായി അവർ വിചാരിച്ചു. ഭഗവാന്റെ ഇഹ
 മോക്ഷവാസക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ച അനേ
 കം അതുതകൃത്യങ്ങളും ഭഗവാന്റെ അത്യുത്തമ
 മായ ജ്ഞാനോപദേശങ്ങളും അവരുടെ അജ്ഞാനതി
 മിരത്തെ ദൂരിക്കരിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായില്ല. അതു
 കൊണ്ട് ആക്ഷേപവചസ്സുകളും ധാന്യ പ്രകടനങ്ങ
 ലും കൊണ്ടായിരുന്നു അവർ ഭഗവാന്റെ ആഗമന
 ത്തെ ആഘോഷിച്ചത്. ബാലന്മാരുടെ ആർപ്പവി
 ളിയിൽ അവർ നീരസം പ്രകടിപ്പിച്ച് ഭഗവാനോ
 ട് 'ഇവ ബാലന്മാർ നിശ്ശബ്ദരായിരിപ്പാൻ ആജ്ഞാ
 പിച്ചാലും' എന്നു പറഞ്ഞു. ഭഗവാൻ അവരോട്,
 അവർ തന്നെ യദുശലേംനഗരത്തിലേക്ക് സ്വാഗതം
 ചെയ്തതാണെന്നും, തന്നെ സ്വാഗതംചെയ്യുന്നത് അ
 വരുടെ ധർമ്മമാണെന്നും, അവർ ആത്മവിളിച്ചു ത
 ന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ വഴിയരികിൽ കിട
 ക്കുന്ന ശിലകൾ ഘോരാട്ടുമാസം ചെയ്തു തന്നെ സ്വാ
 ഗതം ചെയ്യുന്നതാണെന്നും മറുപടിപറഞ്ഞു. 'ഇതു
 കേട്ടു ഭഗവാന്റെ ശത്രുക്കൾ പൂർവ്വാധികം കോപാക്രാ
 ന്തരായി. ഭഗവാൻ ലേശവും ക്രൂസാതെ സാഘോ
 ഷം പട്ടണപ്രവേശം നടത്തി ജടുസലേം ദേവാലയ
 ത്തിന്റെ പ്രാന്തത്തിൽ എത്തി.

ദൈവനാമമഹത്വത്തിനായി മഹാബുദ്ധിമാനും
 ധനവാന്മാരായ സോളമൻ രാജാവു നിർമ്മിച്ച മനോ
 ഹരമായ ജടുസലേം ദേവാലയത്തിൽനിന്നു പ്രാ
 വൃകളുടെ കൂജനങ്ങളും അജവൃന്ദത്തിന്റെ രോദനങ്ങ
 ലും മാത്രമായിരുന്നു ഭഗവാനെ അന്നു സ്വാഗതം ചെയ്തത്.

യ്ക്കത്. പ്രസ്തുത ദേവാലയത്തിലെ ബലിപീഠത്തിൽ അർപ്പിക്കുന്നതിനു അന്നു അസംഖ്യം പക്ഷിമൃഗാദികളെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ബലി അർപ്പിക്കുന്നതിനു വരുന്നവരുടെ ആവശ്യത്തിലേക്ക് ഇവയെ കൊണ്ടുവന്ന വണിക്കുകൾ ദേവാലയം ഒരു വാണിഭോഗലയാക്കിത്തീർത്തിരുന്നു. ബന്ധനത്തിൽപ്പെട്ട ആ പക്ഷിമൃഗാദികളുടെ ശബ്ദകാലാഹലം ഭഗവാനെ അർപ്പിക്കുന്നു. ദേവാലയം വാണിക്കുകളുടെ വിളയാട്ടസ്ഥലമാക്കിയതു ആ പാപനിവാരണനു അപാരമായ വികാരത്തെ ഉളവാക്കി. താപവും കോപവും നിറഞ്ഞ ഭഗവാൻ ദേവാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. ആട്ടിൻപാറാങ്ങളെ അതിൽനിന്ന് അടിച്ചു പുറത്താക്കി. പ്രാവിനെ വിൽക്കുന്നവരുടെ പീഠങ്ങളെ മറിച്ചിട്ട്. “എന്റെ ആലയം പ്രാത്ഥനാലയമാകുന്നു. അതിനെ നിങ്ങൾ മോഷ്ടാക്കളുടെ ഗൃഹയാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നുവോ?” എന്നുള്ള ഭഗവാന്റെ രോഷാകുലചിന്തയായ ശാസനയാൽ ഭയചകിതരായ വാണിജസംഘാതങ്ങളുടെ പക്ഷിമൃഗാദികളെ വെടിഞ്ഞു ദേവാലയത്തിൽനിന്നു തപരിതഗതിയിൽ പലായനംചെയ്തു.

വണിക്കുകൾ ബഹിഷ്കൃതരായതിനാൽ അവരിൽനിന്നു ദേവാലയാധിക്രമമാർക്കുണ്ടായിരുന്ന ആദായമാർഗ്ഗം അടഞ്ഞു. ഭഗവാൻ കാരണമാണു തങ്ങൾക്ക് ഇരനഷ്ടമുണ്ടായത് എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അഗ്നിയിൽ എണ്ണയെഴിച്ചുതുപോലെ ദേവാലയാധിക്രമന്മാരുടെ ദേഷ്ടം ദഹിതനീഭവിച്ചു. ക്രിസ്തുഭഗവാനെ എങ്ങനെയെങ്കിലും നിഗ്രഹിക്കണമെന്ന് അവർ നിശ്ചയിച്ചു.

ഇങ്ങനെ ഭഗവാന്റെ വൈരികളുടെ സംഖ്യ ദൈവം
 മിന്നം വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ശാസ്ത്രിമാരും വിദ്വാ
 ന്മാരും ഭഗവാനോടുള്ള ശത്രുതമൂലമായും ജറുസലേം
 പട്ടണത്തിലെ ധനവാന്മാരും പ്രധാനന്മാരും ഭഗവാ
 നോടുള്ള നീരസംകൊണ്ടും, ജറുസലേമിലെ വണി
 ക്കശ്ശേജന്മാർ തങ്ങളുടെ ആദായം നഷ്ടമായതു മേ
 തുവായും എന്നുവേണ്ട ഒരു വലിയ ജനസംഘം ആ
 പാപരഹിതന്റെ രിപുക്കളായിത്തീർന്നു. നിസ്സാരനും
 സാധാരണക്കാരനുമായ ഒരു മനുഷ്യനായിരിക്കെ, ലോ
 കോലോരണാത്ഥം ഒരു രക്ഷകൻ അവതാരം ചെയ്യും
 എന്ന് ആരെപ്പറ്റി പുരാണങ്ങളിൽ ദീർഘദൂരം
 ചെയ്തിരിക്കുന്നുവോ ആ ആളാണ് താൻ എന്ന് ക്രി
 സ്തുഭഗവാൻ ആത്മപ്രശംസ ചെയ്തു എന്ന് അവർ
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ കുററും ചുമത്തി.
 'എന്നെ കണ്ടവർ പിതാവിനെ കണ്ടു' എന്നും മറ്റു
 മുള്ള ഭഗവദപ്രകൃഷ്ടർ തന്റെ ആത്മപ്രശംസയ്ക്കും
 അഹങ്കാരത്തിനും മനുഷ്യനായിരിക്കുന്ന ആൾ ദൈവ
 മാണെന്നു ഭാവിച്ചു എന്നുള്ളതിനും ഉദാഹരണമായി
 അവർ ഉദ്ധരിച്ചു.

ഇങ്ങനെ അനേക കാരണങ്ങളുമൂലം ക്രിസ്തുഭഗ
 വാനെ നിഗ്രഹിക്കുന്നതിനു ജൂതപ്രമാണികൾ ആഗ്ര
 ഹിക്കയും രഹസ്യാലോചന നടത്തുകയും ചെയ്തു. ക
 ണ്ഞേയപന്മാരും കമന്ത്രവാദികളും വലിച്ചു. ക്രിസ്തു
 ഭഗവനെ വധിക്കുവാൻ അവർ ആളും അത്ഥവും ക
 ത്തി. സാധാരണ ജനങ്ങൾ ഭഗവാനെ ഹൃദയപൂ
 വ്വം സ്നേഹിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും, അവരിൽ അനേകർ

ഭഗവാനെ ഈശ്വരവതാരമെന്നവിശ്വസിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും അവരുടെ ദുരുദ്ദേശ്യസാദ്ധ്യത്തിന്നു അവസരം അവർ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഗത്നമന തോട്ടത്തി ലെ കുറിനതാപം.

അദ്ധ്യായം നൂ.

ജുതജാതിയുടെ ഈജിപ്തിലെ പ്രവാസകാലത്തു ഫറോ എന്ന രാജാവായിരുന്നു ആ രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നതു്. ജുതന്മാർ ഈജിപ്തിലെ ജനാവലിയിൽ നിന്നു് വിഭിന്നമായ ഒരു വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നതുമൂലം, അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾക്കും രാജാവിന്നും അവരുടെ അഭിവൃദ്ധിയിലും സഖ്യാവസ്ഥയിലും സ്പർദ്ധയുണ്ടായി അവരെ രാജാവിന്റെ അടിമകളാക്കി. അവരോടു നിർദ്വയവും നിഷ്ഠാവും; ആയ വിധത്തിൽ വർത്തിച്ചുവന്നു. അക്കാലത്തു് ജുതവംശനേതാവായി മോസസ്സ് എന്നൊരാൾ ഉണ്ടായി. ഈശ്വരകാരുണ്യത്താൽ മോസ്സസിന്നു രാജകൊട്ടാരത്തിൽ പ്രവേശനം ലഭിക്കയും ചെയ്തു. കാലാന്തരത്തിൽ അയാൾ ജുതജാതിയുടെ അടിമശൃംഖലകളെ തകർത്തു.

സമ്പൽസമൃദ്ധികൊണ്ടും, സൈന്യസമ്പത്തുകൊണ്ടും, സർവ്വപരി ശ്രമത്തുകൊണ്ടും, രാജസമ്പന്നമായ പ്രസിദ്ധി നേടിയിരുന്ന ഫറോരാജാവിനെ മോ

സസ്തം തോല്പിച്ചു ജ്ഞാതിയെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു വിമോചിപ്പിച്ച സംഭവത്തിന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി ഈശ്വരജ്ഞാതൽ ജ്ഞാതി വത്സരം തോറംകൊണ്ടാടുന്ന ഒരു മഹോത്സവമാകുന്നു 'പെസഹ'. അന്നു ആസ്വാദ്യകരമല്ലാത്ത അപ്പവും കൈപ്പുകലത്തിയ ബാജാംസദ്യ മാത്രമേ ഭക്ഷിച്ചുകൂട്ടൂ. അടിമത്തം വലകളെ ഭേദിച്ചു ഈജിപ്റ്റിൽ നിന്നു ദുതഗതിയിൽ യാത്ര ചെയ്തുകൊണ്ടു, ജ്ഞാതവംശജന്മാരായ സകലരും തങ്ങളുടെ സർവ്വസ്തുവകയോടും കൂടി അതീവേഗത്തിൽ യാത്ര തിരിക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ, സ്കല ഒരുക്കങ്ങളോടും വേഷവിധാനങ്ങളോടും കൂടി അന്നേദിവസത്തെ സന്ധ്യഭക്ഷണത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളേണ്ടതാണ്,

ക്രിസ്തുഭഗവാന്റെ സംഭവബഹുലമായ ഭൂലോകജീവിതദശയുടെ അവസാന ഘട്ടത്തിൽ ഈ 'പെസഹ' മഹോത്സവം ഭഗവാൻ ശിഷ്യഗണവുമകൂടി ഒരു മാളികകളിൽ വെച്ചു ആഘോഷിച്ചു. പരവതാനികൾ വിരിച്ചു തെന്ദാർ ചെയ്തിരുന്ന ആ സൗന്ദര്യത്തിൽ വിശിഷ്ടാ അന്നേക്കു് ഒരുക്കിയിരുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ അവർ ഏകോദരസഹോദരത്വേന ഭജിച്ചു. ഭഗവാന്റെ ഹൃദയലോകവാസത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടം സമീപിച്ചിരുന്ന ആ സന്ധിയിൽ, ആഘോഷകോലാഹലം സ്വശിഷ്യന്മാരോടു സന്തോഷസന്താപസമ്മിശ്രമായ സംഭാഷണത്തിൽ ഏല്പിട്ടു. അടുത്ത ദിവസം സംഭവിപ്പാൻ പോകുന്ന വിപത്തിനെപ്പറ്റി ഓർത്തും, അതിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുമാറു തന്റെ ശിഷ്യഗണത്തോടു അന്ത്യശ്വാസനവും അന്ത്യോപദേശവും ചെയ്തും, മരണം താൻ സ്വമനസ്സാലെ

വരിച്ചെങ്കിലും തത്സംബന്ധമായ പീഡകളിൽ കൂടെ എങ്ങനെ കടന്നുപോകുമെന്നു ചിന്തിച്ചു ഭഗവാൻ സമയം കഴിച്ചു.

ഇങ്ങനെ പീഡിതനായതുകൊണ്ടും വികാരപരമായതും ശിഷ്യഗണമെല്ലാം ഉവിഷ്ണുനായിരിക്കുമ്പോൾ ‘ഇതപശ്ചത്തമമേവ ലോകപശ്ചത്തമിത് എന്റെ ആത്മസ്നേഹിതന്മാരും ആശ്വാസവാതികളുമായ എന്റെ പ്രിയ ശിഷ്യരേ, ചതുർവിധശേഷമായ സ്നേഹത്തോടുകൂടി ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും നിങ്ങളിൽ ഒരാൾ ഇന്ന് എന്റെ ശത്രു പക്ഷത്തു ചേർന്ന് എന്നെ അവർക്കു ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കും’ എന്നുള്ളി ചെയ്തു. ശിഷ്യന്മാരിൽ പരാഭക്തന്മാരും ഉള്ളഴിഞ്ഞു ആ സ്നേഹസ്വരൂപിയെ സ്നേഹിക്കുന്നവരുമായ ഓരോരുത്തരും ‘ഭഗവാനെ ഞാൻ ശത്രുഹസ്തത്തിൽ ഏല്പിക്കുമോ’ എന്നു അഹമഹാധീകര്യം ഭഗവാനോടു പ്രശ്നം ചെയ്തു. അതിനത്തരയായി ആ ലോകരക്ഷിതാവ് ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തു, “എന്റെ ഹസ്തത്തിൽനിന്നു ആർ ഇപ്പോൾ ഭക്ഷണപദാർത്ഥം സ്വീകരിക്കുമോ ആ വ്യക്തി, തന്റെ കൈ ഇന്നു എന്റെ നേർക്കു തിരിക്കും”. ഭഗവൽ ശിഷ്യന്മാരെല്ലാവരും ആശ്ചര്യപരതന്ത്രരായി നോക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ ഭഗവാൻ ഒരു അപ്പക്കഷണം എടുത്തു സ്വശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരുവനും സമീപസ്ഥിതനുമായിരുന്ന ‘യുദ്ധായുധകൊടുത്തു, ആ ശിഷ്യൻ അപ്പോൾ തന്നെ ഭഗവൽ സന്നിധിയിൽനിന്നു എഴുന്നേറ്റു പോയി ഭഗവാന്റെ അരികിലായ ജൂതപ്രമാണികളോടു ചേർന്നു.

കാമേഘപടലം ആകാശമണ്ഡലത്തെ മറയ്ക്കും പോലെ ഉത്സാഹഭരിതമായ ആ സദസ്സിൽ അർത്ഥസംപൂർണ്ണമായ ഒരുനിശ്ശബ്ദതവ്യാപിച്ചു. ഉത്തരക്ഷണത്തി

ൽ ഭവിപ്പാൻ പോകുന്ന ഭയങ്കര സംഭവത്തിന്റെ കാ
 ിനും ഒരു കളിർകാറ്റു വീശി ലോകത്തിൽ പ്രഖ്യാ
 പനം ചെയ്തു. അപ്പോൾ ക്രിസ്തുരിച്ചുനായ യുദ്ധ വായു
 മേഗത്തിൽ ശത്രുവുണ്ടത്തോടു സമീപിക്കുകയായിരുന്നു.
 ഭഗവാനെ നിഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ആലോചന നടത്തി
 കൊണ്ടിരുന്ന പൗരപ്രധാനന്മാരുടെ സന്നിധിയിൽ
 യുദ്ധ പ്രവേശിച്ചു. ഒരു ചെറിയ സംഖ്യ തനിക്കു പ്ര
 തിഫലം നൽകാമെങ്കിൽ താൻ ക്രിസ്തുവിനെ അപ്പോ
 രത്തനെ കാണിച്ചു കൊടുക്കാമെന്നും അവരുടെ ഇംഗി
 തവേലാലെ അദ്ദേഹത്തെ നിഗ്രഹം ചെയ്യുന്നതിന് ഇ
 തു നല്ല അവസരമാണെന്നും അവരെ ധരിപ്പിച്ചു. യു
 ദ്ധയുടെ സഹകരണവും, പ്രേരണയുമൂലം ഉത്സാഹഭ
 ിതരായ യുദ്ധന്മാർ ഖഡ്ഗപാണികളും ശൂലധാരികളു
 മായ ഒരു വലിയ ജനസംഘത്തെ സജ്ജമാക്കി യുദ്ധ
 യുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ക്രിസ്തുഭഗവാനെ അന്വേഷിച്ചു
 പറ്റപ്പെട്ടു.

പ്രസംഗം ആഖ്യാനമാണെന്നും ശിഷ്യവൃന്ദത്തോ
 ടുകൂടി ഭഗവാൻ 'ഗത്സമന' എന്ന ഉദ്യാനത്തിലേ
 ക്കു യാത്രതിരിച്ചു. കുറച്ചുദൂരം യാത്ര ചെയ്തപ്പോൾ
 ശിഷ്യഗണത്തെ ഒരിടത്തു നിർത്തിയിട്ടു അവരിൽനിന്നു
 സ്വസ്തേഹ വാത്സല്യാഭികൾക്കു പ്രത്യേകിച്ചു അഹ
 ന്നായ മൂന്നുപേരോടുകൂടി ഭഗവാൻ വീണ്ടും യാത്രതു
 ന്ൻ 'ഗത്സമന'യിൽ എത്തി. ആ ഉദ്യാനത്തിന്റെ
 ഒരുഭാഗത്ത് സഹചരന്മാരായ ശിഷ്യത്രയത്തെ ആ
 സന്നദ്ധരാക്കിയിട്ടു ഭഗവാൻ കുറച്ചുദൂരം കൂടെപ്പോ
 യി സാക്ഷാഗ്രഹണാർത്ഥം ചെയ്ത് പ്രാർത്ഥന ആരംഭിച്ചു.

ആപൽപ്പട്ടം അത്യാസന്നമായിരിക്കുന്നു എന്നും

അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ ഒരു വലിയ സംഘം പടയാളി കളഭ് താഡനങ്ങൾക്കും ശകാരവർഷത്തിനും താൻ പാത്രീഭവിക്കുവാൻ പോകുന്നുവെന്നും, ഒടുവിൽ അവരുടെ കയ്യാൽ അതിനീചവും നിന്ദ്യവും അതിഭാര്യയായ ഒരു മരണം താൻ അനുഭവിപ്പാൻ ഇടയാകും എന്നും അറിഞ്ഞിരുന്ന ആ പുണ്യാത്മാവിന് ഓരോ നിമിഷവും ഓരോ മണിക്കൂറുപോലെ ഭീഷ്മമെന്നു തോന്നി. ഈശ്വരശ്രവ്യവും ഈശ്വരശബ്ദഗ്രഹവും സവിശേഷമായി ആവശ്യമായിരുന്ന ആ ആപത്സന്ധിയിൽ ഭഗവാൻ അതി തീക്ഷ്ണതയോടും ദൃഢനിശ്ചയത്തോടുംകൂടി പ്രാത്ഥിച്ചു.

“സർവ്വജഗന്നിയന്താവായ ദൈവമെ! ഉത്തരക്കുഴപ്പത്തിൽ അവിടുത്തെ പ്രിയപുത്രനായ എനിക്കു സംഭവിപ്പാൻപോകുന്ന ഭയങ്കരമായ അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് എന്നെ ഒഴിവാക്കേണമേ; എങ്കിലും ഈശ്വരേ ഛമ മറിച്ചാണെങ്കിൽ ഞാൻ ആ ആജ്ഞയെ ശിരസാ വഹിച്ചുകൊള്ളുന്നു.” എന്ന് കുറിനവേദനയോടും, ഉദ്ദേശത്തോടും, വികാര പാരവശ്യത്തോടുംകൂടി പ്രാത്ഥിച്ചു.

കുറിനവും തീക്ഷ്ണവുമായ മനോവ്യാപാരത്താൽ സ്പെക്കുലേഷൻ രക്തബിന്ദുക്കളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു നിലംപതിച്ചു. ഈശ്വരപ്രസാദത്താൽ ലഭ്യമാകേണ്ട ധൈര്യവും വിശ്വാസവും മനോബലവും കരഗതമായശേഷം ഭഗവാൻ പ്രാത്ഥനയിൽനിന്നു വിരമിച്ചു സാഹിഷ്യാന്തികത്തിൽ എത്തി. അപ്പോൾ അവർ മുഖതം നിദ്രാവിവശരായിരിക്കുന്നതു കണ്ടു “എഴുന്നേൽക്കിൻ, എന്റെ ശത്രുക്കളിതാ അടുത്തുവന്നിരിക്കുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾതന്നെ ഒരു വലിയ ജനസംഘം ആയുധപാണികളായി ഭീപയഷ്ടികളുംഏന്തി അവർക്കു സമീപിച്ചെന്നു് അവർക്കുണ്ടു. ആശ്ചര്യപരതന്ത്രത്തിന്നിമേന്മയുമായി ഭഗവത് ശിഷ്യന്മാർ നിലകൊണ്ടു. ആയുധപാണികളായ ജനക്കൂട്ടം ആ അനഗ്രഹപുരുഷനെ സമീപിച്ചു. യുദ്ധ ക്രിസ്തുഭഗവാനോടു കൂടെ പ്രശ്നംവെക്കു് അദ്ദേഹത്തെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു, യുദ്ധയുടെ മാധുര്യം ഭഗവത് ശത്രുക്കൾക്കു് മതിയാക്കുതെളി വായിരുന്നു. ആ ശത്രുസേന ഭഗവാനെ സപരിഷ്കരിൽ നിന്നു വേർപെടുത്തി ബന്ധിച്ചു. ലോകൈക വന്ദ്യനും ഹോകോലോകനുമായ ക്രിസ്തുഭഗവാൻ ഇങ്ങനെ നിഷ്ഠാനന്ദം ഭംഗനാനുമായ ഒരു ജനസംഘത്തിന്റെ അധീനതയിലായി. അനന്തരം ഭഗവാൻ ന്യായമായി പക്കന്റെ സന്നിധിയിലേക്കു ആയുധപാണികളാൽ ആനയിക്കപ്പെട്ടു.

വിസ്താരവും

ഭേദഭേദഗണനകളും.

അദ്ധ്യായം ൭.

വൈരിനിർമ്മാതനോദ്യുക്തരായ ജനക്കൂട്ടം അപ്പോൾതന്നെ ബന്ധനസ്ഥനായ ക്രിസ്തുഭഗവാനെ വിസ്താരത്തിനായി “സെനഗ്രിം” സഭയുടെ സന്നിധിയിലേക്കു ആനയിച്ചു. റോമാക്കൈസർ പാലസ്തൈൻ

ദേശം യുദ്ധം ചെയ്തു കീഴടക്കിയതിന്റെ ശേഷം തദ്ദേശവാസികളായ ജൂതവംശജർക്ക് വൈദികവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്ത് വിധി കല്പിക്കുന്നതിനു നിയുക്തനായിരുന്ന ഒരു വൈദികകോടതിയായിരുന്ന “സെനഗ്രിം” സഭ. ‘സെനഗ്രി’മിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനും അംഗങ്ങളും എല്ലാം ജൂതവംശജന്മാർതന്നെയായിരുന്നു. ആ ചാതുര്യശ്രേഷ്ഠനായ ‘കത്യാഹാ’ ആയിരുന്നു, സഭാദ്ധ്യക്ഷൻ. കലശ്രേഷ്ഠതകൊണ്ടും, പ്രഭാവ പ്രൗഢി കൊണ്ടും, സ്ഥാനവലിപ്പംകൊണ്ടും ജൂതവംശത്തിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനത്തു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ‘കത്യാഹാ’ ക്രിസ്തുനിഗ്രഹത്തിൽ പ്രകൃത്യാതന്നെ ഉൽസുകനായിരുന്നു. പ്രഭാതത്തിൽ ആശ്ചര്യകരമായ ചിത്തവൃത്തികളാൽ പ്രേരിതരായി ഓടിക്കൂടിയേക്കാവുന്ന വമ്പിച്ച ജനാവലിയുടെമുമ്പിൽ മരണയോഗ്യനായ ഒരു ക്രിസ്തുവിനെ പ്രദർശിപ്പിക്കണമെന്നു കരുതി രാത്രിയിൽതന്നെ അദ്ദേഹം വിസ്താരം ആരംഭിച്ചു.

സഭാദ്ധ്യക്ഷനായ ‘കത്യാഹാ’ ഭഗവാന്റെ പേരിൽ കുററും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി പല സാക്ഷികളേയും വിസ്തരിച്ചു. ക്രിസ്തുതന്നെത്താൻ ദൈവമാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നതു താൻ ശ്രവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അങ്ങനെ അദ്ദേഹം കുറിയായ ദൈവഭൂഷണം ചെയ്തിട്ടുള്ള ആളാണെന്നും ഒരാൾ മൊഴികൊടുത്തു. മറ്റുസാക്ഷികൾ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ അനേകം കുറാരോപണങ്ങൾചെയ്തു. “അദ്ദേഹം സഭാനാഥൻ എഴുന്നേറ്റു ഈ സാക്ഷികളുടെ കുറാരോപണങ്ങൾക്കു അങ്ങു എന്തു സമാധാനം പറയുന്നു. അങ്ങു എന്തു കൊണ്ടു നിശ്ശബ്ദനായിരിക്കുന്നു” എന്നു ഭഗവാനോടു ചോദിച്ചു.

ആയുധപാണികളായ ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ ഇടീര വസനമായ ലോരാട്ടമാസങ്ങളുടെയും, ശുദ്ധവസ്ത്രാഭി ആയുധങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടന ധ്വനികളുടെയും, ശത്രുനിഗ്രഹാലുക്കരായ ജീതന്മാരുടെ ഗൗരവസംയുക്തമായ ഭർമ്മന്ത്രത്തിന്റെയും, മല്ലേ സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന ഭഗവാൻ നിസർഗ്ഗസുന്ദരവും നിഷ്കന്മാഷവുമായ മുഖം മലം അപ്പമൊന്നതാക്കി ഭയശോകസ്തംഭപ്രശംഭിപ്പാതെ, ആ സമസ്തിനെ നിശ്ചഞ്ചലനായും നിർനിമേഷനായും നിശ്ശബ്ദനായും വീക്ഷിക്കമാത്രമെ ചെയ്തുള്ളൂ.

ഈ ദൃശ്യമായ നിശ്ശബ്ദനിലയിൽ നിന്നു ഭഗവാനെ വ്യതിച്ഛിപ്പിക്കണമെന്നു കരുതി വീണ്ടും ആ ആചാര്യവർണ്ണൻ “ഈശ്വരേമമയാ ലോകാവതാരം ചെയ്ത ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തു അടുത്തെന്നയോ ഞങ്ങളോട് പറക” എന്നു വീണ്ടും ചോദ്യം ചെയ്തു.

ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരത്തോടുകൂടി അതിരില്ലാതെ നിന്ദാവചനങ്ങളും പരിഹാസാട്ടമാസങ്ങളും വർഷിക്കപ്പെട്ടമെന്നും അവയെ തുടൻ കഠിനഹൃദയരും മദോന്മത്തരമായ ആ ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ കയ്യാൽ അവസാനമില്ലാത്ത മർദ്ദനങ്ങൾ സഹിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും അറിഞ്ഞിരുന്ന ഭഗവാൻ ധൈര്യവാനായി “അങ്ങയുടെ വാക്കുകൾ ഞാൻ ആവർത്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. എങ്കിലും ദൈവപുത്രനായി ലോകാവതാരം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഞാൻ സർവ്വാന്തർയ്യാമിയും സർവ്വരൂപിയും സർവ്വശക്തനുമായ ദൈവത്തിന്റെ ദക്ഷിണഭാഗത്തു സർവ്വസംപൂജനായി, സകലജനാരാധ്യനായി ആസനസ്ഥനായിരിക്കുന്നതും മേഘാരുഢം

നായി ഭൂതലത്തിലേക്കു വരുന്നതും അങ്ങയുടെ അക്ഷി
കൾ വീക്ഷിക്കുന്നതാണ്” എന്നു പ്രത്യുത്തരം നൽകി.

അപ്പോൾ ആ നീതിന്യായപരിപാലകൻ ഇനി
യും സാക്ഷികളെയും സാക്ഷിമൊഴികളേയും കൊണ്ടു
നമുക്കു യാതൊരാവശ്യവുമില്ല, അദ്ദേഹം സ്വന്തം അ
ധരങ്ങൾ കൊണ്ടു ദൈവദൂഷണം ഉച്ചരിച്ചത് നാം ശ്ര
വിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദൈവദൂഷണം മനസ്സു ബു
ദ്ധ്യും കൂടാതെ ചെയ്യുന്ന ഈ ആൾ ‘മരണയോഗ്യൻ’
എന്നു ചുരുത്തി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ സഭാം
ഗങ്ങളും ജനക്കൂട്ടവും “ഇവൻ മരണയോഗ്യൻ, ഇവ
ൻ മരണയോഗ്യൻ” എന്നു അത്യുച്ചത്തിൽ അട്ടഹ
സിച്ച്.

അതിന്റെ ശേഷം കൊലയ്ക്കു വിധിക്കപ്പെട്ടവ
രോടു ചെയ്തവരാകട്ടെ പോലെ കുറ്റവും നിന്ദ്യവു
മായ പ്രവൃത്തികളാൽ അവർ യേശുദേവനെ പീ
ഡിപ്പിച്ചു. ചിലർ ആ സന്ദർഭം മിതാഭവനത്തിൽ
നിഷ്ഠിവനം ചെയ്തു. പലർ ദേവാന്റെ ഗണ്ഡപ്ര
ദേശത്തു് അതിദുഷ്ടനായ വിധത്തിൽ പ്രഹരിച്ചു.
ആ സന്ദർഭം അധരങ്ങൾ ഭേദിച്ച രക്തം ചിന്താർക്കു അ
വർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധരങ്ങളെ ലക്ഷ്യമാക്കി മു
ഷ്ടിമർദ്ദനം ചെയ്തു.

ബഹുസംഹൃതം രോഗികളെ സുഖശരീരികളാക്കി
യ ഫസ്തഭയം ഇതാ ബന്ധിതമായിരിക്കുന്നു. നമ്മ
പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിൽ മണി നടന്ന പാദപ
ത്മങ്ങൾ ഇരുമ്പുകൂമ്പലുകളാൽ ബദ്ധമായിരിക്കുന്നു,
ഇങ്ങനെ അസ്വാതന്ത്ര്യമനുഭവിക്കുന്ന ആ പുരുഷോ
ത്തംസത്തെ ഹേമദണ്ഡം ഏല്പിക്കുന്നതിൽ ആ ജനനേ
രും ഒട്ടും മടിച്ചില്ല.

വയോദ്യുക്തരായ ആ ജനസംഘം ഒരു രക്താം
 ചരം കൊണ്ടുവന്ന ഭഗവൽകളേബരം നഖശിഖാന്തം
 ആവരണം ചെയ്തിട്ടു നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ഭഗ
 വാനെ അഹമഹമികയാ പ്രഹരിച്ചു. “നീ ക്രിസ്തുവെ
 കിൽ നിന്നെ പ്രഹരിച്ചതാരെന്നു പ്രവചിക്ക” എന്നു
 പറഞ്ഞു. ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രഹരാദികൾ വള
 രെ സമയം നീണ്ടുനിന്നു. ഭഗവദപക്രമം ശോണവണ്ണ
 മായി. അക്ഷിപന്ദം കഠിനവേദനയെ പ്രയോജിപ്പി
 ച്ചു. നാസികാരസ്രവങ്ങളിൽ കൂടി രക്തം സ്രവിച്ചു.
 ദന്തനിര കഠിനമർദ്ദനഫലമായി ഭേദിക്കപ്പെട്ട കേ
 ശഭാരം അഴിഞ്ഞു രക്തപങ്കിലമായി മുഖകമല
 തോടു ഒട്ടി.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ക്രിസ്തുവിനെയാണ് ജൂതവി
 ദ്വജനം വധാനുജാതി ലഭിക്കുന്നതിനായി റോമാഗ
 വണ്ണരുടെ അരമനയിലേക്കു ആനയിച്ചത്. പൈല
 റസ് എന്ന നാമധാരിയായ ഗവണ്ണരുടെ മുമ്പാകെ എ
 ത്തിയ ക്രിസ്തുവിന്റെ നേരെ ജൂതപ്രമാണികൾ അനേ
 ക കുറ്റങ്ങൾ ആരോപിച്ചു. ഭഗവാൻ ദുരുപദേശം
 മൂലം ജൂതസമുദായത്തിൽ അന്തഃമുദ്ര വർദ്ധിപ്പിച്ചു
 എന്നായിരുന്നു അവരുടെ ഒന്നാമത്തെ കുറ്റാരോപ
 ണം. റോമാക്കൈസറല്ല, താനാണ് ജൂതജാതിയുടെ
 രാജാവെന്നു ക്രിസ്തു പ്രസംഗിച്ചു വന്നുവെന്നും തന്മൂ
 ലം ഭഗവാൻ റോമാ സാമ്രാജ്യവിരുദ്ധംസകനാണെ
 ന്നും ആയിരുന്നു അവരുടെ രണ്ടാമത്തെ വാദം.

കുറ്റാരോപണങ്ങൾ ശ്രവിച്ചതിന്റെ ശേഷം
 പൈലറസ് “അങ്ങു ജൂതജാതിയുടെ രാജാവോ?” എ
 ന്നുചോദിച്ചു. അതിന്നു ഭഗവാൻ “എന്റെ രാജ്യം

ഓഹരികമല്ല: ഞാൻ സ്വർഗ്ഗീയ രാജ്യം സ്ഥാപിക്കാൻ വന്നിരിക്കുന്നു. എന്റെ രാജ്യം ഓഹരികമായിരുന്നെങ്കിൽ എന്റെ അനുയായികൾ കായികബലം കൊണ്ടു എന്റെ സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുമായിരുന്നല്ലോ' എന്നു പറഞ്ഞു.

അതിനുത്തരമായി ഗവൺർ “അങ്ങു രാജാവു തന്നെയോ?” എന്നുചോദിച്ചു. ഭഗവാൻ അതിനു “ഞാൻ രാജാവെന്നു നിങ്ങളുടെ ചോദ്യത്തിൽനിന്നു തന്നെ സ്വീകരിക്കണമെന്നല്ലോ. ഞാൻ ഈ ലോകത്തെയും ബ്രഹ്മാണ്ടത്തെയെന്നെയും ഭരിക്കുന്ന ചിത്സ്വരൂപമായ ആ മഹാസത്യത്തിന് സാക്ഷിയായിട്ടത്രെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആ സത്യത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാം എന്റെ ശബ്ദശ്രവണമാത്രയിൽ എന്നെ അറിയും” എന്നു പറഞ്ഞു. പൈലററു ഇതിനു മറുപടിയായി “സത്യം എന്നാൽ എന്തു” എന്നു ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടു ജനതാമല്യത്തിൽ ഇറങ്ങിച്ചെന്നു “ഞാൻ ഈ മനുഷ്യനിൽ യാതൊരു കുറവും കാണുന്നില്ല” എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ജനസംഘം ജൂതപ്രമാണികളാൽ പ്രേരിതരായിട്ട് “അവനെ ക്രൂശിക്ക, അവനെ ക്രൂശിക്ക” എന്ന് മേലഗർജ്ജനം പോലെ അട്ടഹാസം ചെയ്തു. “ഈ മനുഷ്യൻ മരണയോഗ്യമായ യാതൊരു കുറവും ചെയ്തതായി കാണുന്നില്ല. അതിനാൽ ഞാൻ ക്രിസ്തുവിനെ ദേഹദണ്ഡം ഏല്പിച്ചു വിട്ടയയ്ക്കും” എന്നു പൈലററു പറഞ്ഞു.

പൈലററിന്റെ ഈ വാക്കുകേട്ട് ജൂതപ്രമാണികളും ജനാവലിയും അത്യാവൃത്തിൽ “അവൻ മരണ

യോഗ്യൻ, അവൻ മരണയോഗ്യൻ 'അവനെ ക്രൂശിക്ക' ക്രൂശിക്ക' എന്നു അട്ടഹസിച്ചു.

'പെസ്സമാ' ഉത്സവം പ്രമാണിച്ചു പ്രതിവത്സരം ഓരോ ജൂതകുറവാളിയെ വിലക്കുവെട്ടിവിട്ടുന്ന ഒരു പതിവുണ്ടായിരുന്നു. രാജദ്രോഹ കുറുത്താൽ പിടിക്കപ്പെട്ട തടവിലാക്കപ്പെട്ട 'ബറബ്ബാസ്' എന്നൊരു കുറുവാളിയും അന്നു കാരാഗൃഹത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ പെസ്സമാ ഉത്സവാഘോഷാവാസരത്തിൽ ബറബ്ബാസിനെ വിട്ടയയ്ക്കണമെന്നായിരുന്നു ജൂതവംശജന്മാരുടെ ഇഹരം. എന്നാൽ ബറബ്ബാസിനെ ശിക്ഷിക്കുകയും ക്രിസ്തുഭഗവാനെ വിട്ടയയ്ക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി പൈലറ്റു "പെസ്സമാ ഉത്സവം പ്രമാണിച്ചു ഞാൻ ക്രിസ്തുവിനെ വിട്ടയക്കാം" എന്നു ജൂതന്മാരോടു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ അവർ "ബറബ്ബാസിനെ വിട്ടയയ്ക്കുക, ക്രിസ്തുവിനെ ക്രൂശിക്ക" എന്നു അത്യുച്ചത്തിൽ ഘോഷിച്ചു. ജനാവലിയുടെ നിബ്ബന്ധത്തിനുവഴിപ്പെടുന്നതിനു 'പൈലറ്റി'നു തീരെ മനസ്സില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും ജൂതപ്രമാണികൾ തന്നിന്നു വിപരീതമായി കൈസറിന്റെ അടുക്കൽ സങ്കടം ബോധിപ്പിക്കും എന്നറിയിച്ചപ്പോൾ പൈലറ്റു അവരുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വിധേയനായി ക്രിസ്തുവിനെ കരിശിൽ തറയ്ക്കുന്നതിനു വിധിച്ചു.

ക്രൂശാരോഹണം.

അദ്ധ്യായം വ.

കരിശിൽ തറയ്ക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി കുററക്കാഞ്ഞ അതികഠിനമായി ഭണ്ഡിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഇതനുസരിച്ച് ക്രിസ്തുവിനെ റോമാപടയാളികൾ കഠിന കഠിനം ഫോമഭണ്ഡം, ഏല്പിച്ചു. അവർ ഭഗവദ്ഗീരസ്സിൽ ഒരു മുറുമുക്കും മൂടി ദക്ഷിണഹസ്തത്തിൽ രാജോചിത പ്രാവേദ്യോതകമായി ഒരു ഈറ്റൽ ചെങ്കോലായി പിടിപ്പിച്ചു. എന്നിട്ട് “ജൂതരാജാവേ, ജയ, ജയ” എന്നു നിന്ദാസ്തുതിചെയ്തു. നിന്ദാസ്തുതികളുടെയും ജയജയ ശബ്ദങ്ങളുടെയും മാറെറാലി അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നു ശിരോധാനം ചെയ്യുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഭയങ്കരനാദം ആജ്ഞാബാഹുക്കളുമായ പടയാളികളുടെ താഴ്വര മട്ടനടുക്കളുടെ പ്രതിധ്വനി കേട്ടുതുടങ്ങി. ആ ലോകൈകവന്ദ്യനെ അവർ ചമ്മട്ടിയാൽ പ്രഹരിച്ചു. ഭഗവൽ ശിരസ്സിൽ അല്പിതമായിരുന്ന മുറുകിരീടത്തിൽ ആ ഉഗ്രമുത്തികൾ നിഷ്കൂലം പ്രഹരിക്കുമ്പോൾ ബഹുസഹസ്രം ക്രൂരവൃകൾ കണക്കെ ആ നിശിതമായ മുളകൾ ശിരസ്സിനെ ഭേദിച്ചു. തേജഃപരിവേഷിതമായ ശരീരത്തിൽനിന്നു രക്തം ധാരധാരയായി പ്രവഹിച്ചു.

ഇങ്ങനെ സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരകർത്താവും രാജാധിരാജാവുമായ ആ ദൈവപുത്രൻ തനിക്കു അഹ്മായ സ്തുതിവചസ്സുകൾക്കു പകരം നിന്ദാസ്തുതികളും, രാജോചിത പ്രഭാവത്തിന്നനുയോജ്യമായ തക്കക്കിരീടത്തിന്നു

പകരം മുറുമുക്കവും, പൊൻചെങ്കോലിനു പകരം
 ഇരട്ട വടിയും സ്വാഭാജ്ഞാനവർത്തികളും സ്വപാദ
 സേവകന്മാരുമായ ബഹുസഹസ്രം അനുചരന്മാരുടെ
 അംഗ്യപാദ്യാതി സേവനത്തിനു പകരം റോമാപടയോ
 ളികളുടെ അധീന മട്ടനങ്ങളും. അവകാശപ്പെട്ട് കരി
 ശിനെ വഹിച്ചുകൊണ്ടു ഗിരിശ്ശാഗത്തിലേക്കു നടയാ
 ി. ദുർവ്വരമായ ഒരു വൻകുരിശിന്റെ ഭാരത്താൽ ക
 ഴഞ്ഞും, വീങ്ങി രക്തം ഉണങ്ങിയിരുന്ന ക്ഷതങ്ങളിൽ
 സൂര്യതപമേററപ്പോൾ അവയിൽ ശുദ്ധാഗ്രങ്ങളുൾ ത
 റച്ചാലെന്നതുപോലെ അനുഭവമാകുന്ന ഭയങ്കരവേദ
 ന സഹിച്ചും, മുറുമുക്കം ശിരോഭാഗത്തു വച്ചിട്ട് അ
 തിൽ നിഷ്കൂരുണം പ്രഹരിച്ചപ്പോൾ ഉത്തമാംഗത്തി
 ലെ രക്തധമനികൾ ഭേദിച്ചു ധാരധാരയായി പ്രവഹി
 ച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രക്തത്താൽ അഭിഷിക്തനായും, നി
 ഗ്രഹാണുഗ്രഹ ശക്തിയുള്ള ആ ദൈവപുത്രൻ യാത്ര
 ചെയ്തു. ഒരു വലിയ സംഘം പടയാളികളും ജീതപ്രമാ
 ണികളും ചില ക്രിസ്തുഭക്തന്മാരും, അദ്ദേഹത്തെ അ
 നുധാവനം ചെയ്തിരുന്നു. കുറച്ചു പുറകിലായി ക്രിസ്തുഭ
 ഗവാന്റെ മാതാവും ചില സ്ത്രീകളും ഭഗവാനെ അ
 നുഗമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ആ ലോകഗുരുവിനെ അനുഗമിച്ച സ്ത്രീകൾ
 ഭഗവാന്റെ പ്രത്യേക ശിഷ്യകളും തന്നിൽ അപാ
 രമായ സ്നേഹവിശ്വാസാഭിമുഖോഭാവങ്ങളാൽ പ്രേരി
 തരായവരുമായിരുന്നു. ഇവർ ദുഃഖസാഗരത്തിൽ മു
 ങ്ങിയും, പൊങ്ങിയും, നിലകാണാതെ ഉച്ചത്തിൽ കര
 ണ്ണു മാറത്തടിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഭഗവാനെ പിന്തുടർ
 ന്ത്. ഭഗവാൻ കഠിനവ്യഥ അനുഭവിക്കുന്ന ആ സ്ത്രീ
 കളെ വീക്ഷിച്ചിട്ട്, “ജരസലേം പുത്രിമാരെ,

എന്റെ ഹതവിധിയോത്തു നിങ്ങൾ ഖേദിക്കേണ്ട, നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും, നിങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും ദുഃഖിപ്പിൻ" എന്നരുളിച്ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ ശത്രുമിത്രങ്ങളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ടവനായി ശ്രീയേശുദേവൻ 'ഗോൽഗോഥാ' ഗിരിശിഖരത്തിൽ ഏത്തി. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ഭഗവാനെ കുരിശിൽ ആരോഹണം ചെയ്യിച്ചു.

പൂർവ്വകാലത്തു മനുഷ്യരെ കുരിശിൽ തറച്ചിരുന്നതു അവർ വളരെ സമയം കഠിനവേദന അനുഭവിച്ചു മരണം അടയുന്നതിനായിരുന്നു. തന്മൂലം മരണഘോരമായ ക്ഷതങ്ങൾ അവരെ ഏല്പിക്കുക അസാധാരണമായിരുന്നു. കരചരണാദികൾകുരിശിനോടുചേർത്തു ആണിത്തടിയ്ക്കുക മാത്രം ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ ദുർവ്വഹമായ കഠിനവേദന അനുഭവിച്ചു കുറ്റവാളികൾ രണ്ടും മൂന്നും ദിവസം കുരിശിൽ കിടന്നാണ് മരിക്കുക.

ഭഗവാന്റെക്രൂര രണ്ടു തസ്കരന്മാരെയും കുരിശിൽതറച്ചു നിഗ്രഹിക്കയുണ്ടായി. ഇവരിൽ ഒരുവനെ ഭഗവാന്റെ വാമഭാഗത്തും അപരനെ ദക്ഷിണഭാഗത്തുമായി കൂശിച്ചു. ഇവർ മൂവരുടെയും ക്രൂരാരോഹണാനന്തരം ആവലിയജനക്കൂട്ടം അവരുടെ മരണവേദന ഭൂതന്തുനിന്നു വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കുരിശിന്റെ ഇരു ഭാഗങ്ങളിലും ഭഗവാന്റെ ഇരുഹസ്തങ്ങളും വലിച്ചു നീട്ടി നിർദ്വയമായി തറയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആണിപ്പാടുകളിൽനിന്നു രക്തകണങ്ങൾ അനവരതംപൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. കാലുകൾ രണ്ടുംക്രൂരചേർത്തു ഒരു ആണി അടിച്ചിരുന്ന മുറിപ്പാട്ടിൽനിന്നു രക്തധാര കീഴ്പോട്ടൊഴുകി കുരിശിന്റെ പരിസരങ്ങളെ രക്തചാകിലമാ

ക്കി. സൂര്യഭഗവാൻ അതീവതേജസ്സോടുകൂടി ഉദിച്ചു
യന്ത് സ്വകീരണങ്ങളെ രൂക്ഷതയേറിയ നിശിതാസ്ര
ങ്ങൾ കണക്കെ ഭഗവന്മുഖാരവിന്ദത്തിലേക്കു അയ
ച്ചു. ചുട്ടുനിന്നും സൂര്യോത്പഥമേറു തീർച്ചുവറ്റി ഭഗ
വൽകളേബരത്തോടു ചേർന്നു. മുഖാംബുജം ശിരോഭാ
ഗത്തുനിന്നു പ്രവഹിച്ച രക്തത്താൽ ആവൃതമായി. നാ
സികയും അക്ഷിപാതയും കടുനിന്നത്തിൽ മുങ്ങിപ്പൊ
ങ്ങുന്ന അഗ്നിഗോളങ്ങൾപോലെ കാണപ്പെട്ടു. വക്ഷഃ
പ്രദേശത്തുകൂടി കീഴ്പ്പോട്ട് ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ര
ക്തപ്രവാഹം കഷ്ടിച്ചു നഗ്നതയെ മറയ്ക്കുന്നതിനു മാ
ത്രം ഉതകിയിരുന്ന അരക്കച്ചയിൽ തടഞ്ഞു് ആ ഉത്ത
രീയത്തെ രക്തസമുദ്ധമാക്കി.

ഏവംവിധമായ കഷ്ടതകളുടെയും മരണവേദന
കളുടെയും, പീഡനങ്ങളുടെയും മദ്ധ്യത്തിലും ശ്രീയേ
ശുഭഗവാൻ മനുഷൈന്ദ്ര്യം ലേശവും കൈവെടിഞ്ഞി
ല്ല. കഠിനമായ ക്ഷതങ്ങൾ മൂലം ദേഹിദേഹത്തിൽ നി
ന്നു പിരിയുന്നതിനു ഭാവിക്കുന്ന ആ സന്ധിയിലും ഭഗ
വാൻ സ്വശരയുക്കൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അവ
രുടെ പാപങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിനായി സർവ്വ ജീവിക
ളിലും സർവ്വാ ജീവകാരുണ്യവും ഭയവും അവിഷ്ണുമാ
യി പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസം
ഹാരകർത്താവായ ആ ജഗന്നിയന്താവിനോടു അഭ്യർത്ഥി
ക്കുകയുമാണ് ചെയ്തതു്. “ദൈവമെ എന്നെ കരിശി
ൽ തറച്ചു നിഗ്രഹിക്കുന്നതിനു ഉദ്യുക്തരായിരിക്കുന്ന
ഈ സാധുക്കൾ അവരുടെ കൃത്യത്തിന്റെ ഭയങ്കര ഫ
ലത്തെപ്പറ്റി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാത്തവരാ
യതിനാൽ അങ്ങു അവരോടു ദയവായി ക്ഷമിക്കണ
മെ” എന്നു രക്താഭിഷിക്തനായി ഭയങ്കരവേദന അ

നവേച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ക്രിസ്തുഗേവാൻ കുരിശിൽ കിടന്നപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ആജീവനാന്തം അക്രമപ്രവൃത്തികൾ, തന്മൂലത്തികൾ ഇത്യാദികളിൽ ഏല്പിച്ച് അവസാനം 'ഗോൽഗോഥാ' ഗിരിയിൽ ഭഗവൽപാർവ്വങ്ങളിൽ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആ തന്മൂലപ്രമാണികളെയും ഭഗവാൻ വിസ്മരിച്ചില്ല. അവരിൽ ഒരാൾ അപരനോട് 'നാമോ കുറ്റവാളികൾ എന്നാൽ നമ്മുടെ മദ്ധ്യേ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഇദ്ദേഹം ദോഷസ്വർഗ്വലേശമില്ലാത്ത ദൈവപുത്രൻ ആകുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞു. 'അതുകൊണ്ടു ത്രിലോകങ്ങളേയും ഭരിക്കുന്ന ദൈവപുത്രാ! പാപവിനാശകനായ ഭഗവാൻ സ്വർഗ്ഗസ്ഥിതനായി അത്ഭുതാകാരനായി സ്വർഗ്ഗസേനകളാൽ പരിസേവിതനായി ഭൂതാവിൽ പ്രശോഭിക്കുമ്പോൾ ഈ പാപിയനായ അടിയനേയും മോത്തുകൊള്ളേണമെ' എന്നു ക്രൂശിൽ കിടന്ന ഭഗവാനെന്നോക്കി അവൻ അപേക്ഷിച്ചു. ക്രിസ്തുഗേവാൻ ആ പാപിയുടെ അന്ത്യപ്രാർത്ഥന ശ്രവിച്ചു ആർദ്രമനസ്സനായി അവനോട് 'നീ ഈ സുദിനത്തിൽ തന്നെ ഏന്നോടുകൂടി സ്വർഗ്ഗസുഖം അനുഭവിക്കും' എന്നരുളിച്ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ പാപിയുന്മാരെയും സ്വശത്രുക്കളേയും അനുഗ്രഹിച്ചും അവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചുംകൊണ്ടു ത്രേ ക്രിസ്തുഗേവാൻ കുരിശിൽ കിടന്നത്. പാപസ്വഭാവികളായ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ പാപത്തിൽനിന്നും പരിത്രാണം ചെയ്യാൻ അവതാരം ചെയ്ത ഭഗവാനെ നിഗ്രഹിക്കുന്നതിനു ഉൽസുകരായ തന്റെ ശത്രുക്കളോടു അദ്ദേഹം ദയയും കാരുണ്യവും പ്രദർശിപ്പിച്ചു. സ

വ്ജീവജാലങ്ങളിലും സ്നേഹവും ആർദ്രതയും കവി
ഞൈശ്വര്യംകൊണ്ടിരുന്ന ഭഗവത് ഹൃദയത്തിന് ത
ന്റെ ഭൗതികശരീരത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു യത്നി
ച്ചവരോടു എങ്ങനെ ശത്രുതയുണ്ടാകും.

ക്രിസ്തുഭഗവാനെ കൂശിച്ചിരുന്ന കരിശിന്റെ മുക
ൾഭാഗത്തു 'ജൂതന്മാരുടെ രാജാവു' എന്നു പൈല
റസ് ഗ്രീക്കിലും, ലാറ്റിനിലും, ഫീബ്റവിലും എഴു
തിയിരുന്നു. ഇതു തങ്ങൾക്കു അപമാനകരമാണെ
ന്നും 'ജൂതന്മാരുടെ രാജാവെന്നു ഇവൻ പറയുന്നു' എ
ന്നാൽ എഴുതേണ്ടതെന്നും ജൂതപ്രമാണികൾ പൈ
ലററിനോടു ആവലാതിപ്പെട്ടു. അതിനു പൈലറു
'ഞാനെഴുതിയതെഴുതി' എന്നു അവരോടു ഉത്തരംപ
റയുകയത്ര ചെയ്തു.

ഹതവിധി അനുഭവിച്ചു സ്വാംഗവേദനയോ
ടും മനഃഘീര്യയോടുംകൂടി കരിശിൽ കിടന്നു കഷ്ടപ്പെ
ടുന്ന ശ്രീയേശുഭവനെ ആ വഴി കടന്നുപോയ പ
ഥികന്മാർ "ഇവൻ ക്രിസ്തുവെങ്കിൽ കരിശിൽനിന്നി
റങ്ങിവരട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു ഭ്രമിച്ചു. ജൂതപ്രമാണി
കളും "അനേകരെ രക്ഷിച്ച ഇവൻ" സ്വജീവനെ
രക്ഷിപ്പാൻ കഴിയുകയില്ലയോ? ജൂതവംശത്തിന്റെ
രാജാവും ജൂതവംശസംരക്ഷകനുമായ ഇവൻ കരിശി
ൽനിന്നു ഇപ്പോൾ ഇറങ്ങിവന്നു ഞങ്ങളെ ഇവന്റെ
ദൈവത്വത്തിൽ വിശ്വസിപ്പിക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു.
ഭഗവാനെ ഹസിച്ചു. ഭഗവാനോടുകൂടെ കൂശിന്മേൽ
അപ്പിതരായ തസ്കരന്മാരിൽ ഒരുവനും ആ പുണ്യാ
ത്മാവിനോടു "ഇവൻ ക്രിസ്തുവെങ്കിൽ ഈ ക്രൂശ് മ
രണത്തിൽനിന്നു ഇവനെത്തന്നെ മോചിപ്പിക്കട്ടെ"
എന്നു പറഞ്ഞു ഭഗവാനെ പരിഹസിച്ചു.

ശ്രീയേശുഭഗവാൻ മരണത്തോടു സമീപിച്ചപ്പോൾ മൂന്നുമണിക്കൂർ നേരത്തേക്കു ഭൂതലത്തിലേലാം അന്ധകാരം വ്യാപിച്ചു. സൂര്യൻ അന്ധകാരലേത്താൽ ആവൃതമായി. ത്രിലോകങ്ങളിലുള്ള സർവ്വജീവരാശികളും പരിഭ്രമിച്ചു. അപ്പോൾ ശ്രീയേശുഭഗവൻ കുരിശിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് വലിയ ശബ്ദത്തിൽ “എന്റെ ദൈവമെ, എന്റെ ദൈവമെ, എന്നെ കൈവെടിഞ്ഞതെന്ത്?” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു പൈലാതാധ്യക്ഷനത്തിനുള്ള അത്ഥനമാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ച ചിലർ അദ്ദേഹത്തിനു ജലം നൽകി. ഭഗവാൻ അതു സ്വീകരിക്കാതെ ഭേദി ഭേദത്തിൽനിന്നും പിരിയുന്ന ആ സന്ധിയിൽ “മറ്റൊരു ദൈവമെ ഭഗവൽഹസ്തങ്ങളിൽ ഞാനെന്റെ ആത്മാവിനെ ദരമേല്പിക്കുന്നു” എന്നു അത്യുച്ചത്തിൽ അടുക്കുമ്പോൾ സ്വജീവനെ പരിത്യജിച്ചു.

അപ്പോൾ ഭൂമികലങ്ങി. മൃതിയടഞ്ഞിരുന്ന വിശുദ്ധാത്മാക്കൾ ഭൂമിയിലേക്കു പ്രത്യാഗമിച്ചു. ഭൂസ്വാർഗ്ഗപാതാളങ്ങളിൽ മാനുഷവാനവസംഘങ്ങൾ അന്ധകാരദുഃഖാബ്ധിയിൽ മുഴുകി, നരകവാസികളായ ഭൂതപ്രേതപിശാചാദി വർഗ്ഗങ്ങളും, രാത്രിഞ്ചരന്മാരായ അസുരരാക്ഷസാദി വർഗ്ഗങ്ങളും അത്യന്തം സന്തോഷിച്ചു. ഭൂചരവേചരന്മാർക്കു ജന്തുക്കൾ നിന്നിമേഷരം നിരന്വേഷരമായി.

ശ്രീയേശുഭഗവാന്റെ മരണത്തെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സൈന്യാധിപൻ ഈ അത്ഭുതങ്ങളൊക്കെയും കണ്ടിട്ട്, “ഇദ്ദേഹം നിശ്ചയമായും ദൈവപുത്രനായിരുന്നു, സത്യം” എന്നു പറഞ്ഞു. മരണംകണ്ടുകൊ

ണ്ടു വിദ്വരത്തിൽ നിന്നിരുന്ന ജനക്കൂട്ടം വൃസനാകാ
ത്തരായി മാറിൽ സ്വപഥസ്സങ്ങളാൽ താഡിച്ചു
കൊണ്ടു സ്വഗൃഹങ്ങളിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

ക്രിസ്തുശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരാളായ ജോസഫ് കരി
ശിൽനിന്നു ഭഗവാന്റെ ശരീരം എടുത്തുകൊള്ളുന്നതി
നു പൈലറ്റിന്റെ അനുമതി വാങ്ങി. ഭഗവാ
ന്റെ ശരീരം കരിശിൽനിന്നു എടുത്തു ശുഭ്രവസ്ത്രങ്ങ
ളിൽ പൊതിഞ്ഞു ജോസഫ് ശവക്കല്ലറയിൽ സ്ഥാ
പിച്ചു. കല്ലറയുടെ വാതിൽക്കൽ ഒരു വലിയ ശില
യും ഉരുട്ടിവച്ചു.

ഉയർത്തപ്പെടുന്നതു.

അദ്ധ്യായം ൯.

ക്രിസ്തുഭഗവാൻ ക്രിസ്തുമരണം മൂലം ലോകത്തിൽ
നിന്നു തിരോധാനം ചെയ്തതിന്റെ മൂന്നാംദിവസം,
സൂര്യന്റെ ചെങ്കനൽ പ്രഭ ഭൂലോകത്തെ ആവരണം
ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പ്, അതിരാവിലെ തന്നെ, മറിയ
എന്ന നാമധാരിണികളായ രണ്ടു സ്ത്രീരത്നങ്ങൾ ഭഗ
വാന്റെ ശരീരസുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളാൽ ലേപനം ചെയ്യു
ന്നതിനു ശവക്കല്ലറയിലേക്കു ചെന്നു. ഭഗവാന്റെ
ഇഹലോകവാസക്കാലത്തു് ഇവർ ഭഗവൽ പാദസേ
വ ചെയ്തു് അനുഗ്രഹം സമ്പാദിച്ചിരുന്നവരും ഭഗ
വാന്റെ ഉത്തമശിഷ്യകളും ആ ലോകോല്പാരകനിൽ
അനിതര സാധാരണമായ ഭയഭക്തി സ്നേഹബഹുമാ
നാദികളാൽ പ്രചോദിതരായിരുന്നു. ക്രിസ്തുദേവ

ഞൻ ശരീരത്തിൽ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും അർപ്പിക്കുന്നതി-
 ന്ന കല്ലറയുടെ വാതിൽക്കൽ നിക്ഷിപ്തമായ വലിയ
 ശിലാവണ്ഡം ആരു മാറിക്കൊടുക്കുമെന്നു തങ്ങളിൽ
 ആലോചിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവർ യാത്രപെയ്തത്.
 കല്ലറയുടെ വാതലിനോടു അവർ സമീപിച്ചപ്പോൾ
 അതിന്റെ വാതിൽക്കൽനിന്നു ആ വലിയകല്ല് ആരോ
 ഉരുട്ടി നീക്കിയിരുന്നതായി കണ്ടു. കല്ലറയി-
 ലെക്കു സൂക്ഷിച്ചു വീക്ഷിച്ചപ്പോൾ അതിൽ ഭഗവാ-
 ന്റെ ശരീരം കാണാനില്ലായിരുന്നു. ക്ഷതപരിഷ്ക-
 ണ്ണമായ ആ ശരീരത്തെ ആവരണം ചെയ്തിരുന്ന വസ്-
 നങ്ങൾ ആ ശവകുടീരത്തിന്റെ അന്തർഭാഗത്തു് ഒരു
 കോണിൽ ചുരുട്ടി ഭദ്രമായി നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്ന
 ത്ത് അവരുടെ അക്ഷികൾക്കു ലക്ഷ്യമായി. കല്ലറയു-
 ടെ മറ്റൊരു സ്ഥാനത്തു് അഭേദികരായ രണ്ടു പ-
 രുഷപുംഗവന്മാർ നിൽക്കുന്നതും അവർ കണ്ടു. അ-
 വർ സൂര്യകാന്തിചിന്തുന മുഖശോഭയുള്ളവരും, ശുദ്ധ
 ശുഭ്രവസ്ത്രധാരികളും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തന്നെ ദൈവ-
 ദൂതന്മാരുമായിരുന്നു. ആ തേജോമയന്മാർ സ്ത്രീക-
 കളോടു “നിങ്ങൾ സജീവനായ ഭേദത്തെ എന്തിനു
 മരണമടഞ്ഞവരുടെ ഇടയിൽ അന്വേഷിക്കുന്നു; ക്രി-
 സ്തുഭഗവാൻ ഉയർത്തപ്പെട്ടനേറു് ഇവിടെ നിന്നും പോ-
 യിരിക്കുന്നു”. എന്നു പറഞ്ഞു.

സ്ത്രീകൾ, ഇവസ്തുതയെത്തന്നെ ക്രിസ്തുശിഷ്യന്മാ-
 രെ ധരിപ്പിച്ചു. ശിഷ്യന്മാരിൽ പീറ്ററും ജോണും വാ-
 സ്തുവസംഗതി അന്വേഷിച്ചാനായി ശവക്കല്ലറയെ
 ലക്ഷ്യമാക്കി പാഞ്ഞു. കല്ലറയുടെ വാതിൽക്കൽ സ്ഥാ-
 പിച്ച് നിൽക്കുന്ന കല്ല് ഉരുട്ടി നീക്കിയിരിക്കുന്നതും ക്രിസ്തുശ-

രീരം വയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സ്ഥാനത്തുനിന്ന് അത് അപ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നതും, ഭഗവൽ ശരീരം ആവരണം ചെയ്തിരുന്ന വസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം കല്ലറയുടെ ഒരു ഭാഗത്തു ചുരുട്ടിവെച്ചിരിക്കുന്നതും കണ്ട് അവർ അതിശയിച്ചു. സൂക്ഷ്മവീക്ഷണത്തിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിച്ച വസ്തുതകളോടു കൂടി അവർ സ്വഭവനത്തിലേക്കു തരികെപ്പോയി.

പക്ഷെ മഗ്ദലനയിലെ മറിയ എന്ന സ്ത്രീ മാത്രം ശവക്കല്ലറയ്ക്ക് വിട്ടുപോയില്ല. ആ നാരീരത്നം കല്ലറയുടെ പുരോഭാഗത്തു ദുഃഖാബ്ധിയിൽ മുഴുകി നില്ക്കൊണ്ടു. ക്രിസ്തുഭഗവാന്റെ ശരീരം അപ്രത്യക്ഷമായിത്തീർന്നതൽ തന്നെ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ ഭഗവത് ശരീരത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വന്നതിലുള്ള കണ്ണിതം മൂലവും ഭഗവാൻ പുനർജീവിച്ചെങ്കിൽ തന്നെ ഭഗവാനെ ഒരു കാണുവാൻ സാധിച്ചില്ലെല്ലോ എന്നോർത്തു വേദിച്ചും, അവർ ദുഃഖസാഗരത്തിൽ നിമഗ്നയായി കരയുമ്പോൾ അവളുടെ പുറകിൽ ഭഗവാൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. മറിയ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരാൾ നിൽക്കുന്നതുകണ്ടു. ഭഗവാൻ ദുഃഖവാരിധിയിൽപതിച്ച ആ സ്ത്രീയോടു “ഭഗവാനെന്തിനു വിളമ്പിക്കുന്നു?” എന്നു ചോദിച്ചു. മറിയ അത്യാത്മീയോടുകൂടി ആരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ കാണിക്കുന്നുവോ ആ ആളാണ് തന്റെ മുമ്പിൽ ആവിർഭവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നറിയാതെ “എന്റെ ഗുരുവിന്റെ ശരീരം അങ്ങ് എടുത്തുകൊണ്ടു പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എവിടെ വെച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് എന്നോടു പറഞ്ഞാലും”

ഞാൻ ഭഗവൽകളേബരം എടുത്തുകൊണ്ടു പോരട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞു.

ഭഗവാൻ അത്ഥഗർഭമായ സ്വത്തിൽ “മറിയെ” എന്നു പൂർവ്കാലസ്മരണകളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദസ്പന്ദതയോടുകൂടി ആ സ്രീയെ അഭിസംബോധന ചെയ്തു. ഭഗവാന്റെ ശബ്ദശ്രവണമാത്രയിൽ മറിയ “എന്റെ ആരാധനാമൂർത്തിയും, ഗുരുവരനും ഏകാവലംബവുമായ ഭഗവാനെ!” എന്നുവിളിച്ചുകൊണ്ടു ഭഗവദ്വിഗ്രഹത്തെ ഗാന്ധാശ്ശേഖരം ചെയ്യുന്നതിന്നു അദ്ദേഹത്തോടു സമീപിച്ചു. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ “സ്വർഗ്ഗസ്ഥിതനായ മഹാദൈവസന്നിധിയിൽ ഞാൻ ഇതുവരെ ഉപവേശിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു എന്നെ സ്മരിക്കരുത്”. എന്നാൽ ഭവതിപോയി, ഞാൻ ഈ ഭൂതലത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തു ഈ ശ്വരസന്നിധിയെ പ്രാപിക്കുന്നതിന്നു ഭാവിക്കുന്നുവെന്നു എന്റെ ശിഷ്യരോടു ഉണർത്തിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞു.

മറിയ ഈ വസ്തുതയെല്ലാം സവിസ്തരം ക്രിസ്തുഭഗവാന്റെ ശിഷ്യവർഗ്ഗത്തെ അറിയിച്ചു. ആ സ്രീരത്നം ഭഗവൽകളേബരം കാണാതെ ഭൂവിളകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ തന്റെ പുറകിൽ അപ്രതീക്ഷിതമായും അവിചാരിതമായും ഭഗവാൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതും, തോട്ടക്കാരനെന്നു ധരിച്ചു ആ പുണ്യാത്മാവിനോടു ക്രിസ്തുഭഗവാന്റെ ശരീരം എടുത്തുകൊണ്ടു പോയോ എന്നു ചോദിച്ചതും, അതിന്നുത്തരമായി ഭഗവാൻ അത്ഥഗർഭമായി ‘മറിയെ’ എന്നു ഉച്ചരിച്ചതും ഭഗവാന്റെ ശബ്ദശ്രവണമാത്രയിൽ യേശുദേവനെ അറിഞ്ഞു അദ്ദേഹത്തെ ഗാന്ധാശ്ശേഖരം ചെയ്യുന്നതിന്നു മുതിർന്നതും ഭഗ

വാൻ പറഞ്ഞതു സന്ദേശവും എല്ലാം ആ മഹിമാ
മണി അവരെ വഴിപോലെ ധരിപ്പിച്ചു.

ജ്ഞാനാരോടുള്ള ഭയംനിമിത്തം ശിഷ്യന്മാർ ഒരു
ദിവസം സന്ധ്യാസമയത്ത് വാതിലുകൾ ബന്ധിച്ചു
ഒരു ഭവനത്തിൽ രഹസ്വമായി കൂടി സംഭാഷിക്കുകയാ
യിരുന്നു. ക്രിസ്തുഭഗവാന്റെ ശിഷ്യഗണത്തോടും ഭഗ
വാനോടു ചെയ്തതുപോലെ അവർ ചെയ്തേക്കുമെന്നുള്ള
ഭയം അവരെ ബാധിച്ചിരുന്നു. ഭഗവാന്റെ ശ്രുതി
രോഹണവും, അവസാന വിനാഴികവരെ അദ്ദേഹം
ശ്രുതിയിൽനിന്നു ഇറങ്ങിവന്നേക്കും എന്നു ശിഷ്യന്മാരിൽ
പലരും പ്രതീക്ഷിച്ചു കരിശിന്റെ സമീപത്തുകാത്തി
രുന്നതും, ഭഗവാന്റെ മരണശേഷം ഭഗോത്സാഹരാ
യി അവരെല്ലാം തിരിച്ചുപോന്നതും, ഇങ്ങനെ ലോക
ത്തരക്കിക്കുവാൻ അവതരിച്ച ക്രിസ്തു അവിചാരിത
മായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ അകാലമരണത്തെ പ്രാ
പിച്ചതും, പിന്നീട് അദ്ദേഹം ഉയർത്തപ്പെട്ടെന്നു ഏ
ന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചുവന്ന കഥയും, മറിയത്തും അദ്ദേഹം പ്ര
ത്യക്ഷനായ വിവരവും മറ്റും അവർ വിവരിച്ചുകൊ
ണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

ഭഗവാൻ സജീവനായിരിക്കുമ്പോൾ തന്റെ മര
ണം ഇന്നവിധത്തിലായിരിക്കുമെന്നും എങ്കിലും മരി
ച്ചു മൂന്നുനാൾ കഴിഞ്ഞു താൻ നിശ്ചയമായി ഉയർത്ത
പ്പെടുമെന്നും പറഞ്ഞിരുന്ന കഥ അവർ തീരെ വി
സ്മരിച്ചു കളഞ്ഞിരുന്നു. മറിയ ഭഗവാനെ ഭരിച്ചു ചരി
ത്രവും ഭഗവാന്റെ സന്ദേശവും അവർ വിശ്വസിച്ചി
രുന്നില്ല. വിജ്ഞാലാളിതന്മാരായ ജ്ഞപ്രമാണികളു
ടെ പ്രഭാവപ്രകടനാദികൾ ഭഗവൽ ശിഷ്യഗണത്തെ
അത്രയ്ക്കു നിസ്സന്ദ്രാക്കിയീരുന്നു. ഇങ്ങനെ നിരാശഭ

രിതരായും സാഗയാധീനരായും, അവിശ്വാസികളായും, ഭഗ്നോത്സാഹികളായും, യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിക്കപ്പെട്ട പലായനം ചെയ്ത ഗുഹാന്തർഭാഗത്തെ അഭയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന സേനാവിഭാഗത്തെപ്പോലെ, ശിഷ്യ സംഘം രഹസ്യസംഭാഷണത്തിൽ ഏപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ സച്ചരിതനും ചിന്തയനും സർവ്വപ്രഭുനും ലോകോല്പാദകനുമായ ശ്രീയേശുദേവൻ അവരുടെ മദ്ധ്യേ പ്രത്യക്ഷനായി. “നിങ്ങൾക്കു സമാധാനം” എന്നു പറഞ്ഞു അവരെ ആശീർവ്വിച്ചു.

ഭഗവൽശിഷ്യന്മാർ ആ കാഴ്ച “സ്വപ്നമൊ മായയൊ മതിഭ്രാന്തിയൊ” എന്നറിയാതെ അത്ഭുതപരതന്ത്രരായി സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോൾ ഭഗവാൻ തന്റെ കരചരണാദികളിൽ ഏല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ക്ഷതങ്ങളിലേക്കു അവരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. തങ്ങളുടെ നേത്രങ്ങളെത്തന്നെ വിശ്വസിക്കാമോ എന്നു അവർക്കു സംശയംതോന്നി. ഇങ്ങനെ അവിശ്വാസികളായി അവർ നിൽക്കുമ്പോൾ ഭഗവാൻ പണ്ടേപ്പോലെ അവരോടു നമ്മാലാപത്തിലേപ്പെട്ടു.

സച്ചിദാനന്ദനും കാലാകാലങ്ങൾക്കു അതീതനുമായ ശ്രീയേശുദേവൻ അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചു. പറഞ്ഞതു്:—“നിങ്ങളിൽ ശാന്തിയും സമാധാനവും വർദ്ധിക്കട്ടെ. സർവ്വരാചരങ്ങളുടെയും ആദികാരണഭൂതനും, ത്രിലോകങ്ങളിലും സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരകർത്തൃത്വം നടത്തിക്കൊണ്ടുപോരുന്ന സ്വർഗ്ഗസ്ഥിതനുമായ എന്റെ പിതാവു എന്നെ നിങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിലേക്കു ഏതുപ്രകാരം ലോകരക്ഷണാർത്ഥം അയച്ചുവൊ അതുപോലെതന്നെ ഭൂലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ

ലേക്കും ഞാൻ നിങ്ങളെ നിഗ്രഹാനുഗ്രഹശക്തികളോടുകൂടി അയയ്ക്കുന്നു. പാപമയമായ ഈ ലോകത്തിലെ സംസാരവലയത്തിനുള്ളിൽ വഴികാണാതെ അന്ധരായി വലയുന്ന പാപിഷ്ഠന്മാർക്കു നിങ്ങൾ നേർവഴി കാണിച്ചുകൊടുപ്പിൻ". ഇങ്ങനെ അവർക്കു ആത്മയുഗ്മം അനുഗ്രഹവും നൽകിയശേഷം ഭഗവാൻ അന്തർധ്വാനം ചെയ്തു.

സ്വശിഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ തന്നിലുള്ള സ്നേഹവിശ്വാസാദി മനോഭാവങ്ങളെ വളർത്തുന്നതിനു ക്രിസ്തുഭഗവാൻ പലപ്പോഴും അവർക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഭഗവാന്റെ ക്ഷതം സംഭവിച്ച കുര്യന്മാർക്കു കരുണയോടെ സഹസ്മത്തിൽ സമാഗമം ഉണ്ടാകാതെ തന്റെ ഉയർന്നതലത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയില്ലെന്നു പ്രസ്താവിച്ച 'തോമ്മസ്' എന്ന ശിഷ്യനെ വിശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനു ഒരിക്കലും, അന്ധിരനും അവിവേകിയും പക്ഷെ ഭഗവൽശിഷ്യവർഗ്ഗചൂഡാമണിയുമായ 'പീറ്റർ' എന്ന ശിഷ്യനെ ഭഗവാനോടുള്ള ഭക്തിസ്നേഹവിശ്വാസാദികളെ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതമാക്കുന്നതിനു മറ്റൊരിക്കലും ഇങ്ങനെ രണ്ടുപ്രാവശ്യം ഭഗവാൻ സ്വശിഷ്യർക്കു പിന്നീടു പ്രത്യക്ഷനായി.

അതിന്റെശേഷം യേശുദേവന്റെ അകാല നിർവാണത്തെപ്പറ്റി സംഭാഷിച്ചുകൊണ്ടു 'എമ്മെയസ്' എന്ന ഗ്രാമത്തിലേക്കു സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രണ്ടു ഭഗവൽ ഭക്തന്മാർക്കു ക്രിസ്തുദേവൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു, അവർക്കു അജ്ഞേയമായവിധത്തിൽ സംഭാഷിച്ചുകൊണ്ടു അവരോടുകൂടെ യാത്രചെയ്തു. ക്രിസ്തു ലോകരക്ഷണാർത്ഥം ഉദയം ചെയ്തു ദൈവപുത്രനാണെന്നു ത

അർദ്ധവിശ്വസിച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യവൃന്ദത്തിൽ
 ചേർന്നതും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹദ്വക്തൃത്വത്തെ ത
 അർദ്ധ അക്ഷരപ്രതി അനുസരിച്ചതും, ഒടുവിൽ ജ
 തപ്രമാണികൾ ഭഗവാനെ ഹനിച്ചതും എല്ലാം വിവ
 രിച്ചുകൊണ്ടു അവർ പോകുകയായിരുന്നു. അവരു
 ടെ അന്ത്യം അറിയാനായി ഭഗവാൻ അവരുടെ
 സംഭാഷണ വിഷയത്തിൽ ജിജ്ഞാസുവായി. അ
 വരുടെ മനോഗതികളെല്ലാം അവരുടെ പ്രസ്താവനക
 ളിൽ നിന്നുതന്നെ മുഖഭാവവിശേഷം ഭഗ
 വാൻ അവർക്ക് ഇരഗപരപ്രോക്തങ്ങളായ വേദവാക്യ
 ങ്ങളെ ഉദാഹരിച്ചു ഉപദേശം ചെയ്തുകൊടുത്തു. മരണ
 മടഞ്ഞ പുണ്യാത്മാക്കളായ യതിവർണ്ണന്മാർ ക്രിസ്തുവി
 ന്നേപ്പറ്റി ഉപന്യസിച്ചിരുന്ന ഭാഗങ്ങളെ ഭഗവാൻ അ
 വരെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു. ലോകരക്ഷണാർത്ഥം അവ
 താരം ചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തു ശത്രുക്കളാൽ ഹനിക്കപ്പെട്ടിട്ടു
 മരണത്തിന്റെ മൂന്നാംദിവസം മരണശൃംഖലകളെ
 ശിഥിലീഭവിപ്പിച്ചു വിജയശ്രീലാളിതനായി ഉയർത്ത
 ള്ളനേരം സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്യുമെന്നു പ്രഘോഷ
 വന്മാർ വേദങ്ങളിൽ പ്രവചിച്ചിരുന്നത് അവർ വി
 സ്മരിച്ചതിനെപ്പറ്റി ഭഗവാൻ അവരെ കുറ്റിനമായി
 ശാസിച്ചു.

അങ്ങനെ സംസാരിച്ചു അവർ 'എമ്മെന്തസ്'
 എന്ന ഗ്രാമത്തിനോടു സമീപിച്ചു. ഭഗവാൻ തങ്ങളോടു
 കൂടി നിശാവേളകഴിക്കുന്നതിന്നു അവർ അദ്ദേ
 ഹത്തെ നിബ്ബന്ധിച്ചു. അദ്ദേഹം അവരോടുകൂടെ അ
 വർ രാത്രിതാമസിച്ച ഭവനത്തിൽ എത്തി അവരു

ടെ അന്താഃശത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതിനു ഭാവിച്ചു. അവർ ഭക്ഷിക്കുന്നതിനു ആരംഭിച്ചപ്പോൾ ഭഗവാൻ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ എടുത്തു അവയുടെമേൽ തന്റെ അനുഗ്രഹവചസ്സുകൾ വർഷിച്ചു. അപ്പോൾ ഭഗവൽശിഷ്യരുടെ നേതൃപയത്തെ ആവരണം ചെയ്തിരുന്ന അന്ധകാരപടലം തിരോധാനം ചെയ്തു. തങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ആസനസ്ഥനായിരിക്കുന്ന ആൾ ശ്രദ്ധാരോഹണം ചെയ്തു ക്രിസ്തുഭഗവാനാണെന്നു അവർക്കു ബോധം വന്നു. അവർ വീണ്ടും ഭഗവാനെ ഭീഷ്ണനേത്രങ്ങളാൽ ആശ്ചര്യകരതയോടെ ചിത്തവൃത്തികളായി വീക്ഷിക്കുന്നതിനു ഭാവിച്ചപ്പോൾ ഭഗവാൻ അവരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽനിന്നു അന്തർധ്വാനം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെ ഭഗവാൻ ഓരോ ആവശ്യനിവർത്തിക്കുവേണ്ടി സ്വശിഷ്യർക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരിയ്ക്കൽ ഭഗവൽ ശിഷ്യഗണം ഭഗവൽ പാദാരവിന്ദങ്ങളെ സ്മരിച്ചും ഭഗവാന്റെ പുനർദർശനത്തിനായി കാംക്ഷിച്ചും ദിനരാത്രങ്ങൾ എണ്ണിയെണ്ണിക്കഴിക്കുമ്പോൾ ക്രിസ്തുഭഗവൻ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തദിനത്തിൽ ഭഗവാൻ അവർക്കു വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷനായി. സച്ചിദാനന്ദനായും ദിവ്യസ്വരൂപനായും ഭൂലോക സ്വർഗ്ഗപാതാളങ്ങളുടെ സർവ്വാധിപതിയായും വർത്തമാന ഭൂതഭാവിക്കാലങ്ങളുടെ നിയന്ത്രകനായും, ജഗന്മയനായും, തങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ആവിർഭവിച്ച സുകമാരകഭേബരനായ ശ്രീയേശുഭഗവാനെ സ്വശിഷ്യഗണം കണ്ടു സാക്ഷാഗ്രഹണാമം ചെയ്തു.

ഭഗവാൻ അവരെ അവരുടെ കൃത്യവിലോപതലം, സ്ഥൈര്യവിഹീനതയിലും, അവിശ്വാസത്തിലും, കററാരോപണം ചെയ്ത് അവരെ 'ബ്രഹ്മാന്യോ' എന്ന സ്ഥലത്തേക്ക് ആനയിച്ചു. അവിടെവെച്ചു ശ്രീയേശു ഭഗവാൻ സ്വശിഷ്യഗണത്തിന് ഇങ്ങനെ തന്റെ അന്ത്യസന്ദേശം നൽകി:- “എന്റെ ശിഷ്യരും എനിലുള്ള ഭക്തിബഹുമാനസ്നേഹാദരവുകളാൽ പ്രചോദിതരായ എന്റെ വാത്സല്യഭാജനങ്ങളെ! എനിക്കു ഭൂലോകസ്വർഗ്ഗപാതാളങ്ങളുടെ അവിമരിനകത്തുതപം ഇതാ ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ ശിഷ്യവർഗ്ഗവും എന്റെ അനുയായികളുമായ നിങ്ങൾ എന്റെ മഹത്വപ്രവൃത്തികൾക്കും, എന്റെ ലോകോദ്ധാരണപരിശ്രമങ്ങൾക്കും, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പാപനിവാരണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള എന്റെ മരണത്തിനും, മാരണപ്രഭുവിന്റെ ദ്രവ്യബലങ്ങളായ ശൂന്യവലകളെ ഭേദിച്ചു ഞാൻ മൂന്നാംദിനത്തിൽ ഉയർത്തപ്പെടുന്നതിനും ദൈവസാക്ഷികളാകുന്നു. അതിനാൽ ഭൂലോകത്തിന്റെ സകല ഭാഗങ്ങളിലേക്കും നിങ്ങൾ യാത്രചെയ്ത് എന്റെ സന്ദേശത്തെ ഉച്ചനീചഭേദമില്ലാതെ സകലരോടും ഉൽബോധിപ്പിപ്പിൻ. ലോകാന്ത്യത്തോളം ഞാൻ നിങ്ങളോടുകൂടെ വസിക്കും.”

എന്നുപറഞ്ഞു സ്വർലോകനിയന്താവും പരമകാരണികനും, സ്വർജഗന്മന്തനും, ഭക്തവത്സലനും, അഖണ്ഡസച്ചിദാനന്ദനുമായ മഹാദൈവത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ അവതാരമായ ശ്രീയേശുദേവൻ സ്വഹസ്തദായത്തെ ഉയർത്തി, ഭഗവാനോടുള്ള ഭക്തിപാരവശ്യ

ത്താൽ നമുദ്രവരം അഞ്ചലീഖലരമായിരുന്ന സ്വ
ശിഷ്യവർഗ്ഗത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചു.

ഭഗവാൻ ശിഷ്യവർഗ്ഗത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊ
ണ്ടിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ അദ്ദേഹം അവരെ വേർപെടു
വിയന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു ഊർന്നു. അങ്ങനെ മേല്പോ
ട്ടു ഊർന്നു ഭഗവാൻ തിരോധാനം ചെയ്തു. സ്വർഗ്ഗ
ത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തെ സ്വ ശിഷ്യഗണം അതു
തപാദവശ്യത്തോടുകൂടെ വീക്ഷിച്ചു. ഭഗവാൻ ത
ങ്ങളിൽനിന്നു വേർപെട്ടപ്പോൾ അവർ സാക്ഷാദഗ്ര
ണ്ണാമം ചെയ്തു ആ പുണ്യാത്മാവിനെ വന്ദിച്ചു. ഭഗ
വാന്റെ അന്തർലോകത്തിനുശേഷം അവർ ജന്മ
ലേമിലേക്കു സന്തോഷോന്മത്തരായി തിരിച്ചുപോന്നു.
